

Arrest

nr. 292 150 van 18 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam samen met haar moeder, drie zussen en twee broers naar België op 15 maart 1981 om haar vader te vervoegen.

Zij werd op 6 april 1981 ingeschreven in het Vreemdelingenregister.

Op 24 maart 1986 diende zij een aanvraag tot vestiging in, waarna zij op 10 oktober 1986 werd ingeschreven in het bevolkingsregister. Zij werd ambtshalve afgeschreven sedert 25 januari 2013, doch werd nadien ambtshalve heringeschreven en er werd haar opnieuw een C-kaart afgeleverd.

De verzoekende partij werd in de periode 1991 – 2015 verschillende malen veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen.

De verzoekende partij nam op 27 april 2017 kennis van het schrijven waarbij zij werd verzocht een vragenlijst hoorrecht in te vullen omdat de mogelijkheid bestond dat haar recht op verblijf zou worden ingetrokken op grond van redenen van openbare orde. Op 10 mei 2017 richtte de raadsman van de verzoekende partij een schrijven met onder meer een ingevulde vragenlijst en verklaringen, en werd meegedeeld dat de verzoekende partij sedert 36 jaar in België verblijft, een relatie heeft met een Belgische vrouw, twee kinderen heeft, dat het gezinsleven niet kan worden uitgeoefend in Marokko en dat heel de familie in België woont.

Op 26 oktober 2017 werd de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij genomen. Tegen die beslissing diende de verzoekende partij op 5 december 2017 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwierp op 12 maart 2019, bij arrest nr. 218 132, het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Op 18 maart 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als vader van een minderjarige Belgische burger, R. K.

Sedert 12 juni 2019 bevindt de verzoekende partij zich onder elektronisch toezicht.

Op 16 september 2019 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Op 3 oktober 2019 richtte de raadsman van de verzoekende partij een schrijven aan de verwerende partij met de mededeling dat de termijn van 6 maanden verstreken was en verzocht hij om de verzoekende partij in bezit te stellen van een F-kaart.

Op 12 november 2019 diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad tegen de bijlage 20. Bij arrest nr. 233 876 van 11 maart 2020 vernietigde de Raad voormelde bijlage 20.

Op 7 september 2020 werd een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Bij arrest van 21 april 2021 werd het beroep tot nietigverklaring tegen die beslissing verworpen door de Raad.

De verzoekende partij diende op 16 maart 2022 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als vader van een minderjarige Belgische burger, R. K.

Op 28 september 2022 werd beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Dit betreft de thans bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16/03/2022 werd ingediend door:

Naam: R. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Beni Sidel

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient opnieuw op 16/03/2022 een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn minderjarig Belgisch kind R. K. (...) ((...)) in toepassing van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet van 15/12/80.

Het louter verstrijken van de termijn van 6 maanden heeft niet louter tot gevolg dat de DVZ gehouden zou zijn om een verblijfsmachtiging aan betrokkene toe te staan, zelfs indien zou aangenomen worden dat de beslissing niet werd genomen binnen de gestelde termijn van zes maanden. "Er dient te worden benadrukt dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet dient te worden gelezen conform de interpretatie die het Hof van Justitie heeft gegeven aan artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG De Raad stelt in dit verband vast dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat een recht op verblijf moet worden erkend binnen een termijn van zes maanden. Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet gaat dan ook niet verder dan artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG zoals geïnterpreteerd in het arrest Diallo van het Hof van Justitie. Bijgevolg laat een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet niet toe te concluderen dat de overschrijding van de daarin bepaalde termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden hiertoe werd voldaan. (...). (zie arrest nr. 242.833 van 23/10/2020 van de RVV).

Het verblijfsrecht dient opnieuw geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene had reeds een inschrijving in het bevolkingsregister bekomen op 10/10/1986. Hij was samen met zijn moeder, 2 broers en 3 zussen op 15/03/1986 naar België gekomen om zijn vader te vervoegen. Betrokkene kwam reeds op jeugdig leeftijd in contact met de jeugdrechter en op 06.06.1991 werd er ten aanzien van hem een pv opgesteld uit hoofde van diefstal met braak, uit een voertuig, met inklimming. Het plegen van feiten van openbare orde gingen van kwaad naar erger. Betrokkene werd uiteindelijk veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met de dood tot gevolg, zonder het oogmerk te doden., heling, valsheid in geschriften en gebruik. Betrokkene bevindt zich in de strafcategorie 5 tot 7 jaar. Betrokkene zat sedert 03/07/2015 opgesloten en bij vonnis van 3/06/2019 werd hij onder elektronisch toezicht geplaatst. Betrokkene is heden uit de gevangenis voorwaardelijk vrijgesteld bij vonnis van de SURB dd. 09/10/2020

Uiteindelijk werd zijn verblijfsrecht beëindigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 26/10/2017. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de RvV op 12/03/2019. Op 18/03/2019 diende betrokkene reeds een nieuwe verblijfsaanvraag in in functie van één van zijn Belgische kinderen. De aanvraag werd geweigerd voor de feiten van openbare orde op 16/09/2019, maar werd vernietigd door de RvV op 11/03/2020. Een nieuwe beslissing werd genomen door de DVZ op 07/09/2020 en werd deze keer bevestigd door de RvV op 21/04/2021. Betrokkene diende daarna opnieuw een aanvraag in in functie van één van zijn Belgische kinderen op 28/05/2021. Deze werd opnieuw geweigerd op 26/11/2021.

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen betrokkene veroordeelde op 29.04.1992 tot een definitief geworden gevangenisstraffen van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar + 8 dagen met uitstel van 3 jaar daar betrokkene zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (4 feiten); aan heling en aan opzettelijke slagen en verwondingen. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 13.08.1990 en 28.05.1991.

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen betrokkene veroordeelde op 25.02.1993 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Dit feit dateert van 30.07.1992.

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen betrokkene veroordeeld op 09.01.1997 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen en opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden (feiten van 14.03.1995).

Overwegende dat betrokkene op 28.01.1997 werd opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, maar op 07.03.1997 werd vrijgesteld.

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen betrokkene veroordeelde op 23.04.1997 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar omdat hij was betrapt op het in bezit zijn van een repeteer grendelkarabijn J.G. Anschutz. Dit was op 22.10.1995.

Overwegende dat betrokkene op 03.11.1997 werd opgesloten onder aanhoudingsmandaat omwille van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, betrokkene werd op 07.11.1997 vrijgesteld.

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen betrokkene veroordeelde op 17.11.1998 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaar omwille van opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. De feiten dateren van 20.01.1996.

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen betrokkene veroordeelde op 17.01.2000 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad. Dit feit pleegde betrokkene op 18.05.1997.

Overwegende dat betrokkene op 28.04.2000 werd onderworpen aan een vreemdelingencontrole naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen tegen een persoon met wie hij samenleefde of samengeleefd had en met wie betrokkene een duurzame affectieve en seksuele relatie had.

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Mechelen betrokkene veroordeelde op 17.10.2002 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden, (feiten van 30.12.2001).

Overwegende dat het Hof van Beroep van Antwerpen betrokkene veroordeelde op 03.04.2003 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden omwille van opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, (feiten van 06.08.2000).

Overwegende dat het Hof van Beroep van Antwerpen betrokkene veroordeelde op 24.04.2003 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden opnieuw omwille van opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden, (feiten van 30.12.2001).

Overwegende dat betrokkene op 11.06.2003 zichzelf heeft aangeboden bij de gevangenis van Antwerpen en werd opgesloten omwille van de veroordelingen van 03.04.2003 en van 24.04.2003. Op 04.10.2003 werd betrokkene vrijgesteld.

Overwegende dat betrokkene opnieuw werd opgesloten op 14.07.2006 omdat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, met voorbedachten rade; bendevorming en wederrechtelijke vrijheidsberoving.

Overwegende dat op 07.08.2006 een aanhoudingsmandaat volgde omwille van slagen en verwondingen, met bloeduitstorting en met de dood tot gevolg. Op 21.09.2006 werd het aanhoudingsmandaat van 07.08.2006 opgeheven door de kamer van inbeschuldigingstelling van Antwerpen. Op 28.09.2006 werd betrokkene vrijgesteld.

Overwegende dat betrokkene op 30.12.2008 opnieuw werd aangehouden omwille van inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarna hij op 15.01.2009 werd vrijgesteld

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Mechelen betrokkene veroordeelde op 20.04.2009 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 6 maanden omwille van opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hadden en omwille van deel te hebben uitgemaakt van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen. Deze feiten dateren van 23.01.2006.

Overwegende dat betrokkene op 15.12.2009 werd opgesloten onder aanhoudingsmandaat op verdenking van heling en op 21.12.2009 werd het vonnis van 20.04.2009 tot uitvoering gebracht. Op 05.01.2010 werd

het aanhoudingsmandaat van 15.12.2009 door de kamer van inbeschuldigingstelling van Antwerpen opgeheven. Betrokkene werd diezelfde dag voorlopig vrijgesteld.

Overwegende dat het Hof van Beroep van Antwerpen betrokkene veroordeelde op 20.06.2011, voor feiten die dateren van 12.02.2006, tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijk, maar zonder het oogmerk om te doden, slagen of verwondingen met de dood tot gevolg.

Overwegende dat het Hof van Beroep van Antwerpen betrokkene veroordeelde op 12.12.2011 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, gepleegd op 20.09.2010.

Overwegende dat betrokkene van 16.06.2015 tot en met 02.07.2015 was opgesloten in Spanje met oog op uitlevering naar België. Na uitlevering werd betrokkene op 03.07.2015 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen nav de veroordeling van 20.06.2011 en naar aanleiding van de veroordeling van 19.11.2014 waartegen betrokkene beroep indiende.

Overwegende dat op 23.09.2015 nog een veroordeling volgde door het Hof van beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden daar betrokkene zich schuldig had gemaakt aan met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid te hebben gepleegd in handels-, bank-, of private geschriften, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akte of van het valse stuk wetende dat het vervalst was (10 feiten); aan zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon hij de oorsprong ervan kende of moest kennen (60 feiten), voor een totaalbedrag van 483.081,44 euro; aan verduistering (3 feiten); aan inbreuk op de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, onmiddellijke aangifte van tewerkstelling (8 feiten), met onmiddellijke aanhouding. Deze feiten pleegde betrokkene tussen 22.08.2002 en 10.03.2011. Betrokkene ging nog in Cassatie tegen deze veroordeling, maar dit werd verworpen op 23.02.2016

Wordt uit bovenstaande opsomming besloten dat betrokkene een recidivist is. Hij ging kennelijk ook op de loop voor de uitvoering van zijn straffen, waardoor hij moest worden uitgeleverd door een andere lidstaat. De opeenvolging van de feiten voor dewelke betrokkene is aangehouden en veroordeeld door de jaren heen, bijkomend zijn vlucht en daaropvolgende uitlevering, vormen op zich reeds voldoende bewijs van het persoonlijk gedrag van betrokkene. Betrokkene heeft zich, gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven, schuldig gemaakt aan regelmatige en aan ernstige misdrijven. Deze strekken zich uit over een periode van meer dan twintig jaar en zonder dat betrokkene lessen trok uit eerdere veroordelingen.

Uit het arrest van het Hof van Beroep van 20.06.2011 blijkt dat "het Hof van oordeel is dat uit de elementen van het strafdossier afdoende bewezen is dat betrokkene aan het slachtoffer een slag en/of stoot gaf waardoor deze zwaar ten val kwam en een hersentrauma opliep waaraan hij enkele dagen later overleed. Het overlijden is te wijten aan de geweldpleging door betrokkene en niet uit latere vallen, die op de beelden van de bewakingscamera's te zien zijn en die uit de vaststellingen blijken. Dit volgt niet enkel uit het bijkomend deskundig verslag van dokter Pastijn van 22/07/2008, waarin deze in antwoord op zijn argumentatie, duidelijk aangeeft dat het vastgestelde hersentrauma en het daaropvolgend overlijden niet kunnen veroorzaakt zijn door een val met het hoofd op een plint in de inkomhal van de Level. Maar ook de gedragingen van het slachtoffer en de symptomen die worden beschreven door alle betrokkenen en te zien zijn op de beelden, en die zich manifesteren na de door betrokkene gepleegde geweldpleging, tonen aan dat de val die het slachtoffer bij die geweldpleging maakte, de fatale verwonding heeft veroorzaakt".

Het dodelijk slachtoffer is een rechtstreeks gevolg van betrokkenes fysieke agressie, en gezien het afgelegde parcours is het op zich niet verwonderlijk dat dit zware feit zich voordeed. Betrokkene werd immers reeds 8 maal veroordeeld wegens slagen en verwondingen.

De feiten zijn bijzonder ernstig en wijzen op een gewelddadige en agressieve instelling. Zoals blijkt uit zijn handelingen is betrokkene niet in staat zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden. Zijn gedrag werd gekenmerkt door een instabiele en antisociale levensstijl. Zijn

agressie heeft iemand het leven gekost, er kan niet uitgesloten worden dat er een risico bestaat dat betrokkene in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin zijn agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers zouden vallen. Betrokkene kan zichzelf blijkbaar niet in de hand houden in bepaalde situaties en lijkt dan steeds terug te grijpen naar geweld, met alle gevolgen van dien. Het is duidelijk geworden dat betrokkene geen enkele les heeft getrokken uit zijn veroordelingen, dat hij misdrijven bleef begaan. De maatschappij dient beschermt te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld.

Door zijn ingesteldheid is betrokkene een ernstig gevaar voor de openbare orde.

Bij zijn veroordeling van 23.09.2015 ligt de klemtoon op de overdracht van allerlei witwas operaties. Betrokkene verdoezelde via de aankoop van eigendommen de illegale herkomst van zijn geld, dit voor een totaalbedrag van 483.081,44 euro. Ook het verdere bezit en beheer van zijn goederen (transacties rond hypothecaire leningen verrichten, huurinkomsten innen en renovatie- en verbouwingswerken financieren) dienden tot het verder omzetten, verhullen of verbergen van de illegale vermogensvoordelen. Betreffende de witwas ligt de motivatie voor de hand: geldgewin en uitbouw van zijn imperium. Zijn netwerk situeerde zich zowel in Marokko als in België, waarbij hij ook het inzetten van familieleden niet schuwde. Betrokkene gebruikte heel zijn omgeving om zijn gelden wit te wassen en heeft betrokkene hen hierdoor ook in de problemen gebracht. Zijn partner kreeg ten gevolge van haar betrokkenheid bij de witwas een straf met uitstel, zij bracht geld naar een kluis (485.600 euro, juwelen en 8 goudstaven).

Gelet op de hoeveelheid feiten, de aard van de feiten, de omvang van de witgewassen bedragen en het gegeven dat betrokkene naar goeddunken valse geschriften laat opmaken om zijn witwasmisdrijven te verhullen, tonen aan dat hij de integriteit van het financiële stelsel in gevaar bracht. Het uitvoeren van transacties om de herkomst van illegaal verkregen geldsommen te verbergen is een financieel misdrijf, een vorm van fraude en heeft een grote maatschappelijke impact. Betrokkene trok geen lessen uit zijn veroordelingen en ging gewoon door met het plegen van strafbare feiten die zo te zien alleen maar ernstiger werden, getuige hiervan de tegen hem uitgesproken straffen die steeds zwaarder werden.

Door het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Het feit dat betrokkene heden onder voorwaardelijke invrijheidstelling staat sedert 09/10/2020, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. De SURB heeft inderdaad een aantal vaststellingen gedaan die als voldoende werden beschouwd, zoals het stabiele verloop van het elektronisch toezicht sedert 03/06/2019 tot aan de voorwaardelijke invrijheidstelling en een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan om te kunnen overgaan tot dergelijke maatregel, maar dit doet echter geen afbreuk aan het verleden van betrokkene en de verleiding die betrokkene voelt om keer op keer voor het criminele pad te kiezen. De SURB heeft trouwens ook een heel aantal voorwaarden gesteld aan de voorwaardelijke invrijheidstelling. Deze voorwaarden zijn uiteraard bedoeld om de slachtoffers te beschermen, maar ook wel om de verleiding tot een minimum te herleiden. De SURB heeft dan wel de kans op recidive als 'laag' ingeschat, maar dat wil geenszins zeggen dat hij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in zijn eigen belang dat hij zich heeft gedragen tijdens zijn elektronisch toezicht en zich gedraagt tijdens zijn voorwaardelijke invrijheidstelling daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van dergelijke maatregel en het opnieuw opgesloten worden, gezien zijn strafeinde pas is voorzien op 14/10/2025. Elektronisch toezicht en voorwaardelijke invrijheidstelling zijn dan ook aan strikte voorwaarden onderworpen waardoor het moeilijk is om tijdens dergelijke maatregel te recidiveren.

Gelet op de bijzondere ernst van de feiten, kan er afgeleid worden dat betrokkene nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Vandaar dat het verblijf van betrokkene, overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet, dient geweigerd te worden om redenen van openbare orde. Het toekennen van een nieuw verblijf op basis van gezinshereniging met één van zijn kinderen is dus nog niet aan de orde.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het

arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene zou reeds gedurende 27 jaar een duurzame relatie hebben met de genaamde D. L. (...) van Belgische nationaliteit. Samen hebben ze twee dochters, de genaamden R. K. (...), geboren op (...) en R. S., geboren op (...). Reeds sedert het elektronische toezicht, dus vanaf 03/06/2019, woont betrokkene met hen samen. Tijdens zijn opsluiting kwam zijn partner en de kinderen hem wekelijks bezoeken. De gezinsband met zijn kinderen wordt dus niet betwist, maar kennelijk hechte betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de ommeslag zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen

Daarnaast heeft ook de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zussen en partner betrokkene er alles behalve van weerhouden bovenstaande opsomming van feiten te plegen en/of onderdeel uit te maken van één of meerdere criminele organisaties, wiens waarden en wereldbeeld haaks staan op de democratische waarden die in de Belgische maatschappij gelden. Meer zelfs, kennelijk heeft betrokkene een aantal van zijn familieleden (zijn vader, zijn partner) betrokken bij zijn activiteiten (al dan niet met hun medeweten).

Bovendien werd mevrouw D. L. (...), zijn partner, eveneens op 23.09.2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 3 jaar uit hoofde van zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon zij de oorsprong ervan kende of moest kennen. Het Hof van Beroep van Antwerpen stelt in haar arrest van 23.09.2015 dat de mogelijke sociale repercussies van een straf enerzijds beperkt zijn en anderzijds verantwoord gelet op haar aandeel in de feiten. De bezorgdheid van D. L. (...) om haar job en haar kinderen heeft haar destijds niet belet om de feiten te plegen en dit over een tijdspanne van meerdere jaren. De kinderen zijn er zelfs pas gekomen na het eerste witwas misdrijf waaraan zij deelnam. Zij wist waaraan zij begon door met R. A. (...) een gezin te stichten en hem te helpen met bepaalde witwasverrichtingen en diende derhalve de gevolgen van haar handelen te dragen. Erger nog, bleek dat zij mee wenste te genieten van de illegale vermogensvoordelen om haar droom waar te maken. Daar waar zij niet in extreme luxueuze omstandigheden leefde, kan niet ontkend worden dat het niet moeten gaan werken van beide ouders van een gezin met twee kinderen dat kan leven in een nieuwe chalet waarvan men eigenaar is, een eigen paard bezat, auto's ter beschikking had, juwelen kon aankopen en een grote som cash geld liggen had, om nog te zwijgen over de panden die men verhuurde, eveneens een luxe inhoudt die men met legale middelen niet kon bekomen.

Gelet op het voorgaande blijkt dat mevrouw D. L. (...) op de hoogte was van de misdrijven van betrokkene en er zelf aan deelnam. Ze had moeten beseffen dat dit mogelijkerwijze gevolgen zou hebben op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie. Meer nog, in haar verklaring, gevoegd bij de vorige aanvraag gezinshereniging lijkt ze nog steeds te geloven in de onschuld van betrokkene mbt tot de doodslag hierboven vermeld: "ook blijft mijn partner verder strijden om zijn onschuld aan te tonen. Door beelden die hij heeft kunnen bemachtigen is duidelijk te zien wat er met het betreurde slachtoffer is gebeurd en dit zal ook bewijzen dat hij hierin geen schuld kan treffen. Deze beelden worden ondertussen verder onderzocht en ontleed door een forensisch laboratorium en zullen gebruikt worden om een herziening te bekomen om zijn zaak opnieuw voor de rechtbank te krijgen (deze beelden en het verslag werden eveneens bijgevoegd als bewijs bij de vorige aanvraag gezinshereniging).

Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het weigeren van zijn verblijfsrecht vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. We merken op dat uit zijn administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn gezinsleven in Marokko of elders verhinderen.

Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Zijn kinderen zijn nog jong en er kan dan ook verondersteld worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks

dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn.

Aangezien mevrouw D. L. (...) en de 2 kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met hem te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft. Des te meer omdat uit de stukken die zijn gevoegd bij de huidige aanvraag gezinshereniging blijkt dat de kinderen worden opgevolgd door een psycholoog. Er dient opgemerkt te worden dat de moeder van de kinderen, door het wangedrag van betrokkene, eerder voor langere periodes als enig aanwezige ouder de gehele zorg over de kinderen op zich heeft moeten nemen. Bij eerdere afwezigheden van betrokkene heeft zij zich kennelijk nooit genoodzaakt gezien mee te moeten uitwijken met betrokkene naar het buitenland bvb Spanje, of heeft zij de nood gevoeld tijdens zijn gevangenschap het land te hebben moeten verlaten om in het levensonderhoud van de kinderen, alsook hun welbevinden te kunnen voorzien. Het is dus redelijk te stellen dat zij over een voldoende netwerk beschikt, alsook voldoende beroep kan doen op het Belgisch sociaal vangnet om, zo goed en zo kwaad als het kan, de zorg over de kinderen te dragen. Zij is lange tijd de primaire en continue zorgfiguur voor de kinderen geweest. In haar verklaring staat te lezen dat zij 5 jaar een alleenstaande mama was voor hun twee meisjes en ook financieel een moeilijke periode heeft gekend.

Ook omwille van deze redenen wordt deze beslissing evenredig geacht en niet in strijd met de belangen van de kinderen. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013).

Wat betreft de duur van betrokkens verblijf in België is hij weliswaar reeds als kind van 8 jaar in België aangekomen. Inmiddels is betrokkene 50 jaar oud. Hij genoot hier een schoolopleiding en is hier nog steeds tewerkgesteld. Uit niks blijkt echter dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Marokko. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Het gegeven dat hij naar Marokko op vakantie ging en dat hij Marokko heeft gebruikt om zijn illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of te verhullen, wijst er op dat hij ook met dit land sterke banden heeft en er familie dan wel vrienden heeft bij wie hij terecht zou kunnen indien hij naar Marokko terug zou gaan. Bovendien getuigen het plegen van inbreuken op het Belgisch strafrecht niet van enige verbondenheid met de Belgische samenleving. Het jarenlange verblijf in België is daarom geen element die een beslissing tot weigering van verblijf in de weg staat. Indien betrokkene dan toch het Belgische maatschappijmodel niet onderschrijft is de aanvraag tot verblijf in België zelfs contradictorisch te noemen aan betrokkenes overtuiging.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, kunnen we stellen dat ondanks betrokkene in het verleden in België gewerkt heeft en thans nog steeds is tewerkgesteld, niets afdoet aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten bleek het niet zijn intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, hij bleek immers niet tevreden met wat hij op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit witwaspraktijken. Bovendien is het hebben van werk één van de voorwaarden die is opgelegd bij de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Wat betreft de sociale- en culurele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Gelet op zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin en zijn deelname aan een criminele organisatie, kan het risico dat hij ook in toekomst nog strafbare feiten zal plegen, niet worden genegeerd.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van uiterst hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat betrokkene in België moet verblijven

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf opnieuw geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van openbare orde. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in haar initieel verzoekschrift onder meer de schending aan van artikel 20 VWEU, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij vat de middelen zoals ontwikkeld in haar initieel verzoekschrift als volgt samen in haar synthesesamenvatting:

"Eerste middel,

Afgeleid uit de schending van artikel 42, g 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981

Herhaling van het middel

Luidens artikel 42, § 1, eerste lid voornoemd wordt het recht op een verblijf van meer dan 3 maanden in België zo snel mogelijk en ten laatste 6 maanden volgend op de datum van de aanvraag erkend aan het familielid van de Unieburger. Luidens artikel 52, § 4, tweede lid voornoemd wordt aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger gegeven indien verweerder geen enkele beslissing heeft genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42.

De aanvraag werd ingediend op 16 maart 2022 en geweigerd op 28 september 2022, dit is na 6 maanden en 12 dagen, oftewel meer dan de termijn bepaald in artikel 42, § 1, eerste lid. Bijgevolg moet aan verzoeker een verblijfskaart afgegeven worden zoals bepaald in artikel 52, § 4, tweede lid.

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel, 42, § 1, eerste lid blijkt dat verweerder er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de 6 maanden volgend op de datum van de aanvraag, wat niet gebeurd is. Daaruit volgt de sanctie van artikel 52, § 4, tweede lid, namelijk de afgifte van de verblijfskaart. De termijn van artikel 42, § 1, eerste lid is bijgevolg een vervaltermijn.

In de bestreden beslissing beroept verweerder zich ten onrechte op artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest van 27 juni 2018, C-246/17, Diallo. Verzoeker vraagt verblijf aan op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, dat een statische Belg is. Artikel 10, lid 1, zoals uitgelegd door het arrest Diallo is bijgevolg niet van toepassing op verzoeker vermits daarvoor een grensoverschrijdend element vereist is, quod non in casu vermits het kind van verzoeker geen mobiele Belg is.

Verweerder verwijst bijgevolg onterecht naar Diallo. Enkel het Belgisch recht is van toepassing. Aldus kon de aanvraag op de datum van de beslissing niet geweigerd worden.

Er wordt verwezen naar het arrest van de Raad van 17 november 2020, nr. 244.323.

In een recent arrest stelt ook de Raad van State dat "bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht" kan men in zulk geval "niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van" een richtlijn "en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie" (RvS 28 maart 2022, nr. 253.373; zie ook RvS 12 mei 2021, nr. 14.373 (c); 13 juni 2022, nrs. 14.930 (c) en 14.931 (c)).

Nota met opmerkingen

Artikel 42 Vw. voorziet uitdrukkelijk dat de erkenning van een verblijfsrecht slechts kan gebeuren voor zover is voldaan aan de ter zake geldende voorwaarden, waarbij de procedurele voorwaarden bovendien uitgelegd dienen te worden overeenkomstig het Unierecht.

Deze bepaling is ook van toepassing op statische Belgen, en daarom moet rekening gehouden worden met de leer van het arrest Diallo, zoals bepaald wordt in het arrest van de Raad nr. 275.299.

Replik

Verweerder leest artikel 42, § 1, eerste lid Vw. verkeerd. Daarin wordt vooral de termijn bepaald binnen dewelke een beslissing moet worden genomen. Er wordt weliswaar aan toegevoegd dat dit dient te gebeuren onder de voorwaarden en voor de duur bij KB bepaald overeenkomstig het Unierecht.

Het is juist dat deze bepaling van toepassing is op de aanvraag ingediend door de Unieburger, zijn familielid en het familielid van een Belg, zowel een statische als een mobiele.

Echter, de Burgerschapsrichtlijn is volgens een vaste rechtspraak van het Hof van Justitie niet van toepassing op een zuiver interne toestand, zoals in het geval van verzoeker. Daarom moet enkel het Belgisch recht worden toegepast, d.w.z. artikel 42 in de mate dat er een maximumtermijn van 6 maanden is binnen dewelke de beslissing moet worden genomen, en artikel 52, § 4, tweede lid, dat bepaalt dat het verblijf wordt toegekend indien de beslissing niet binnen deze termijn wordt genomen.

Het arrest nr. 275.299 maakt ten onrechte toepassing van de leer van het arrest Diallo, en is in strijd met de rechtspraak van de Raad van State, die verweerder negeert, in het beroep aangehaald, alsmede met het daar aangehaalde arrest van uw Raad nr. 244.323. Ook in uw arrest nr. 260.983 m.b.t. het familielid van een statische Belg, wordt het arrest Diallo niet toegepast vermits daarin wordt beslist dat van de beslissing dient kennisgegeven te worden binnen de 6 maanden, terwijl de Raad beslist dat de termijn van 6 maanden van artikel 42, § 1, eerste lid nageleefd wordt omdat de beslissing binnen de 6 maanden genomen werd.

Tweede middel,

Afgeleid uit de schending van artikel 20, leden 1 en 2 en artikel 21, lid 1 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 25 maart 1957, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht

Herhaling van het middel

1. Luidens artikel 20, lid 1 VWEU zijn de Belgische kinderen van verzoeker Unieburger en luidens artikel 20, lid 2 en artikel 21, lid 1 VWEU hebben deze kinderen het recht op vrij verkeer van personen binnen de EU.

Als vader van deze kinderen heeft verzoeker dan ook, onder bepaalde omstandigheden, een afgeleid recht op verblijf bij de kinderen, nl. wanneer de weigering tot verblijf als gevolg heeft dat verzoeker met zijn 2 minderjarige kinderen de Unie moet verlaten, wat inhoudt dat aan de kinderen Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt onzegd, waardoor artikel 20, leden 1 en 2 en artikel 21, lid 1 geschonden wordt (HvJ 8 mei 2018, C-82/16, K.A./België, punten 49 en 51).

De weigering om aan een derdelander (verzoeker) een verblijfsrecht toe te kennen kan aldus alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger (de kinderen) een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat de kinderen gedwongen worden de vader te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (idem, punt 52).

Er moet dan worden onderzocht onder welke omstandigheden ook werkelijk sprake kan zijn van een afhankelijkheidsverhouding die als grondslag voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 kan dienen (idem, punt 63). Het is relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder derdelander (idem, punt 70).

Met het oog op de beoordeling van het risico dat de kinderen genoopt zouden worden het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht in België wordt geweigerd, moet bepaald worden welke ouder de daadwerkelijke zorg over de kinderen heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en de kinderen. In het raam van die beoordeling moet verweerder rekening houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, waarbij dit artikel moet gelezen worden in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind (idem, punt 71).

De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar volstaat op zichzelf niet om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder derdelander en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan de derdelander het verblijfsrecht wordt geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hoger belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van de kinderen, hun lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin ze een affectieve band hebben zowel met de ene als met de andere ouder, alsmede met het risico dat voor het evenwicht van de kinderen zou ontstaan indien ze van de ouder derdelander worden gescheiden (idem, punt 72).

Dat de ouder derdelander samenwoont met de minderjarige kinderen Unieburger, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (idem, punt 73).

Weliswaar mag verweerder rekening houden met het eventuele gevaar voor de openbare orde dat van de derdelander uitgaat, en dat is volgens de bestreden beslissing aanwezig. Maar er kan wel verwacht worden dat in de beslissing een correcte beoordeling gemaakt wordt van het pro en contra, een correcte balans van het afgeleid recht op verblijf van de derdelander en het recht van de staat om een gevaarlijk persoon te verwijderen. Dit volgt uit de ingeroepen bepalingen van het VWEU, van artikel 7 van het Handvest juncto artikel 8 EVRM: het is de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Daarbij dient verweerder aan de hand van de door verzoeker verschaft gegevens het nodige onderzoek te doen teneinde, gelet op alle omstandigheden van het geval, te kunnen beoordelen of een weigering van verblijf als gevolg zou hebben dat aan het kind het effectieve genot van de essentie van de aan zijn status van Unieburger ontleende rechten zou worden ontzegd doordat het zou genoopt worden om het grondgebied van de EU te verlaten (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a./Nederland, punt 78).

2. Verweerder heeft dit onderzoek niet gedaan.

Het enige wat de bestreden beslissing op blz. 6 vermeldt is het volgende:

- de kinderen kunnen in België blijven en met verzoeker contact blijven onderhouden via telefoon, mail of andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar het land waar verzoeker verblijft, dit des te meer daar uit de stukken gevoegd bij de huidige aanvraag blijkt dat de kinderen opgevolgd worden door een psycholoog;

- door het wangedrag van verzoeker heeft de moeder van de kinderen eerder voor langere periodes als enig aanwezige ouder de gehele zorg over de kinderen op zich moeten nemen. Het is dus redelijk te stellen dat zij over een voldoende netwerk beschikt en ook voldoende een beroep kan doen op het Belgisch sociaal vangnet om, zo goed en zo kwaad als het kan, de zorg over de kinderen te dragen. Zij is lange tijd de primaire en continue zorgfiguur voor de kinderen geweest. Ze verklaarde dat ze 5 jaar een alleenstaande mama was voor hun twee minderjarige meisjes en ook financieel een moeilijke periode heeft gekend.

3. Dit is totaal onvoldoende.

3.1 De toepassing van artikel 20 VWEU wordt zelfs niet onderzocht, terwijl dit wel aan bod is gekomen in de vorige procedures en verweerder, in geval van annulatieberoep, zich hieraan kon verwachten.

Bovendien moet verweerder het recht toepassen, met inbegrip van dat artikel, zelfs zonder dat dit in het raam van een annulatieberoep zou opgeworpen worden.

3.2. M.b.t. de punten 63 en 70 van het arrest K.A. kan worden aangevoerd dat verzoeker mede het gezag over zijn kinderen heeft en dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing sinds 3 jaar bij zijn kinderen woont. Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat er tussen verzoeker en zijn kinderen een affectieve band bestaat.

3.3. Er kan geen gebruik worden gemaakt van moderne communicatiemiddelen voor de uitoefening van een gezinsleven tussen een ouder en een jong kind (het jongste kind van verzoeker is 10 jaar oud) (RvV 16 augustus 2016, nr. 173.197; 8 oktober 2019, nr. 227.186; 29 mei 2020, nr. 236.222; 9 juli 2020, nr. 238.240; 7 oktober 2021, nr. 261.780). Een gezinsleven met zulk jong kind vereist een fysiek contact met de ouder: "pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale" (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 151).

3.4. Het is van geen belang of 3, 5 of 8 jaar geleden de moeder alleen de zorg over de kinderen waarnam, maar wel of de huidige situatie er toe zou leiden dat de kinderen genoopt worden hun vader te vergezellen indien deze naar Marokko moet terugkeren. Welnu, de huidige situatie verschilt zeer van deze vermeld door verweerder, vermits sinds 3 juni 2019 verzoeker met zijn partner en hun kinderen samenwoont en verweerder er dus van kan uitgaan dat beide ouders samen de kinderen opvoeden. Deze situatie wordt door verweerder niet onderzocht.

3.5. Verweerder vermeldt wel het bestaan van stukken waaruit blijkt dat de kinderen gevolgd worden door een psycholoog, maar betreft de inhoud van deze stukken niet in zijn beoordeling. Welnu,

- In een attest van 2 februari 2022 heeft dokter De Boey m.b.t. het kind van 10 jaar het over "emotionele ontwikkelingsproblemen, vermoeden van ASS-spectrumstoornis en ADHD. Graag testing, psychologische begeleiding eventueel medicamenteuze ondersteuning";

- In een niet-gedateerd attest zegt een psychiater en een klinisch psycholoog over dat kind: "Sherine is sinds 1.12.2021 in onze praktijk gekend. Diagnostisch onderzoek lijkt noodzakelijk en is gepland. Afspraken zullen plaatsvinden bij Dr. Oona Esmat kinderpsychiater, en mevr. Caroline Ijffaille, klinisch psychologe. Er zal ook een behandelplan worden opgesteld".

Onderzoek naar de gevolgen van een verwijdering van verzoeker naar Marokko op dit kind lijkt noodzakelijk, maar verweerder beseft dat niet en voert er dus geen onderzoek over, terwijl verweerder aandacht moet hebben voor de emotionele ontwikkeling van de kinderen en het risico voor hun evenwicht in geval van scheiding van verzoeker (arrest K.A., punt 72).

3.6. De vraag naar de respectieve financiële capaciteiten van verzoeker en zijn partner wordt niet onderzocht. Verweerder vermeldt dat verzoeker werkt en betwist niet dat de partner werkloosheidsuitkeringen ontvangt, zoals in vorige procedures aangehaald.

In geval van verwijdering van verzoeker naar Marokko valt zijn inkomen weg. Zelfs indien hij in dat land een baan vindt, zal zijn inkomen veel lager liggen dan zijn huidig inkomen, vermits de levensstandaard in Marokko veel lager ligt, en het geld dat hij naar België zou kunnen opsturen veel minder is dan wat hij nu aan zijn gezin besteedt. Zijn vertrek betekent dus voor de partner en de kinderen een ernstige financiële verarming, en verweerder onderzoekt niet of ze dit kunnen dragen. Het feit dat de partner een beroep kan doen in België op een sociaal vangnet, betekent nog geen financiële steun. Ook het feit dat de partner het financieel kon redden gedurende de gevangenschap van verzoeker is geen argument, vermits de kinderen nu ouder zijn en bijgevolg meer kosten.

Dit middel gegrond verklaren schendt niet het gezag van gewijsde van uw arrest nr. 253.269 omdat het middel hier gans anders geformuleerd wordt.

Nota met opmerkingen

1. Verweerder verwijst naar het arrest McCarthy van het Hof van Justitie en naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 nr. 2013/112.

2. Verder stelt hij dat niet blijkt dat het kindje, wanneer het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd, zijn Unieburgerlijke rechten niet meer kan uitoefenen, omdat verzoeker niet aantoont dat hij als enige ouder de daadwerkelijke zorg voor het betrokken minderjarig Belgisch kind zou dragen.

3. Verweerder heeft in de bestreden beslissing het algemeen belang afgewogen tegen het privébelang van verzoeker.

4. Er wordt verwezen naar het arrest nr. 253.269 inzake verzoeker uitgesproken.

5. Tenslotte impliceert artikel 43, § 2 Vw. dat na het maken van een belangenafweging verweerder kan oordelen dat de belangen van de Belgische samenleving primeren op die van verzoeker.

Replik

1. De verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie van meer dan 10 jaar oud en naar een arrest van het Grondwettelijk Hof dat naar deze oude rechtspraak verwijst, is niet dienstig nu verzoeker verwijst naar veel recentere arresten van het Hof van Justitie en de rechtspraak de laatste jaren sterk is geëvolueerd.

2. Of het Belgisch "kindje" (lees: de 2 Belgische kinderen) gedwongen zullen zijn om het grondgebied van de EU te verlaten indien verzoekers aanvraag geweigerd wordt, had het voorwerp moeten uitmaken van onderzoek door verweerder. Het middel verwijt precies verweerder dat hij heeft nagelaten dit te doen. Verweerder kan dan ook niet beweren dat verzoeker dat niet aantoont.

Dat verzoeker niet aantoont dat hij als enige ouder de daadwerkelijke zorg draagt over de kinderen, is niet dienstig, gelet op punt 72 van het arrest K.A.

3. Dat verweerder het algemeen belang heeft afgewogen tegen het privébelang van verzoeker is een blote bewering. De omstandigheid dat verweerder het onderzoek waarvan sprake in het vorig punt, niet uitgevoerd heeft, bewijst overigens het tegendeel.

4. Verweerder verwijst onterecht naar het arrest nr. 253.269. De Raad verwerpt daarin het middel m.b.t. het gezag van gewijsde, omdat verweerder wel rekening hield met het feit dat verzoeker niet meer in de gevangenis verbleef, anders dan in een vorig arrest dat de weigering van verweerder vernietigde.

Bovendien beoordeelt verweerder in de nu bestreden beslissing een toestand van 2 jaar later

5. Verweerder kan niet dienstig verwijzen naar artikel 43, § 2 Vw. omdat dat niet in het tweede maar wel in het derde middel ingeroepen wordt.

Bijgevolg kan geen enkele beschouwing van verweerder de gegrondheid van het middel aantasten.

Derde middel.

Afgeleid uit de schending van de artikelen 43 en 45, S 2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

Herhaling van het middel

Artikel 43 luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong".

Artikel 45, § 2 luidt als volgt:

"De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)"

Eerste onderdeel m.b.t. artikel 43, g 1, 2° en artikel 45, § 2 Vw., de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

Op grond van deze bepalingen kan het verblijf geweigerd worden om redenen van openbare orde, zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke beslissing, moet de beslissing in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en moet het gedrag van de vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

1. De bestreden beslissing kan in dit verband als volgt samengevat worden.

Verzoeker kwam reeds op jeugdige leeftijd in contact met de jeugdrechter en het plegen van feiten van openbare orde ging van kwaad naar erger. Hij bevindt zich in de strafrechtelijke categorie van 5 tot 7 jaar. Van 3 juli 2015 tot 3 juni 2019 was hij opgesloten en kwam toen vrij onder elektronisch toezicht en op 9 oktober 2020 werd hij voorwaardelijk vrijgesteld.

Er wordt een overzicht gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen en inbreuken van verzoeker. Er wordt verwezen naar wat daarover bij het feitenrelaas werd vermeld, met de daar vermelde nuances.

Verweerder besluit daaruit (blz. 3 in fine van de beslissing) dat uit deze opsomming redelijkerwijze kan worden besloten dat verzoeker een recidivist is, hij ging kennelijk op de loop voor de uitvoering van de straffen waardoor hij door Spanje moest overgeleverd worden. De opeenvolging van de feiten waarvoor hij door de jaren heen is veroordeeld, bijkomend zijn vlucht en overlevering, vormen op zichzelf reeds voldoende bewijs van zijn persoonlijk gedrag. Gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven heeft hij zich schuldig gemaakt aan regelmatige en ernstige misdrijven, over een periode van meer dan 20 jaar en zonder dat hij lessen trok uit eerdere veroordelingen.

Er wordt dan geciteerd uit het arrest van 20 juni 2011 (opzettelijke slagen met de dood tot gevolg). Het dodelijk slachtoffer is een rechtstreeks gevolg van de fysieke agressie van verzoeker, en gezien het afgelegde parcours is het niet verwonderlijk dat dit zware feit zich voordeed: verzoeker werd immers al 8 maal veroordeeld wegens slagen en verwondingen.

De feiten zijn bijzonder ernstig en wijzen op een gewelddadige en agressieve instelling. Verzoeker is niet in staat zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden. Zijn gedrag werd gekenmerkt door een instabiele en antisociale levensstijl. Zijn agressie heeft iemand het leven gekost, er kan niet uitgesloten worden dat er een risico bestaat dat hij in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin zijn agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers zouden vallen. Verzoeker heeft geen enkele les getrokken uit zijn veroordelingen en hij bleef misdrijven begaan. "De maatschappij dient beschermt (sic) te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld".

Door zijn ingesteldheid is verzoeker een ernstig gevaar voor de openbare orde. Bij zijn veroordeling van 23 september 2015 ligt de klemtoon op de overdracht van allerlei witwasoperaties. De motivatie ligt voor de hand: geldgewin en uitbouw van zijn imperium. Zijn netwerk situeerde zich zowel in Marokko als in België, waarbij ook familieleden werden ingezet. Gelet op de hoeveelheid en de aard van de feiten, de omvang van de witgewassen bedragen en het gegeven dat verzoeker naar goedgevoelen valse getuigschriften laat opmaken om zijn witwaspraktijken te verhullen, heeft hij de integriteit van het financieel stelsel in gevaar gebracht. Verzoeker trok geen lessen uit zijn veroordelingen en ging gewoon door met het plegen van strafbare feiten die alleen maar ernstiger werden, getuige hiervan de tegen hem uitgesproken straffen die steeds zwaarder werden. Door het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en

economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, mag er worden aangenomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Het feit dat verzoeker heden onder voorwaardelijke invrijheidsstelling staat sinds 9 oktober 2020 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. De SURB heeft een aantal vaststellingen gedaan die als voldoende werden beschouwd, zoals het stabiele verloop van het elektronisch toezicht sinds 3 juni 2019 tot aan de voorwaardelijke invrijheidsstelling en een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan om te kunnen overgaan tot dergelijke maatregel, maar dit doet geen afbreuk aan zijn verleden en de verleiding die hij volgt om keer op keer voor het criminele pad te kiezen. De SURB heeft trouwens ook een heel aantal voorwaarden gesteld aan de voorwaardelijke invrijheidsstelling, om de slachtoffers te beschermen maar ook om de verleiding tot een minimum te herleiden. De SURB heeft wel de kans op recidive als laag ingeschat maar dat wil geenszins zeggen dat hij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in zijn belang dat verzoeker zich zou gedragen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van dergelijke maatregel en het opnieuw opgesloten worden gezien zijn strafeinde pas is voorzien op 14 oktober 2025.

Uit de bijzondere ernst van de feiten kan afgeleid worden dat verzoeker heden nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, en dus moet het verblijf geweigerd worden op grond van artikel 43, § 1, 2° Vw.

2. M.b.t. het strafrechtelijk verleden van verzoeker dient het volgende te worden opgemerkt. De 12 veroordelingen kunnen als volgt samengevat worden:

- 1) in de periode 1992 - 1993: 2 veroordelingen tot een korte gevangenisstraf met uitstel wegens diefstal met braak, waarvan eenmaal met opzettelijke slagen en verwondingen;
- 2) in de periode 1997 - 2009: 7 veroordelingen wegens opzettelijke slagen of verwondingen, en een veroordeling wegens bezit van een verweervuurwapen. Alle veroordelingen betreffen korte gevangenisstraffen van maximaal 6 maanden, de meeste met uitstel, behalve één: 1 jaar gevangenisstraf, doch gedeeltelijk met uitstel. Het gaat in alle gevallen om feiten van meer dan 15 jaar geleden;
- 3) hof van beroep Antwerpen 20 juni 2011: 40 maanden gevangenisstraf wegens onopzettelijke doding. Het gaat om feiten uit 2006;
- 4) hof van beroep Antwerpen 12 december 2011: 8 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen of verwondingen. Het gaat om feiten uit 2010;
- 5) hof van beroep Antwerpen 23 september 2015: 40 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschriften en witwassen. Het gaat om feiten tussen 2002 en 2011.

In hoofddorde

3. Krachtens artikel 22, § 1, 3° Vw. kan aan het verblijf van een derdelandsonderdaan die gevestigd is, langdurig ingezet en is of gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden sinds ten minste 10 jaar, een einde gemaakt worden om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Deze bepaling, ingevoegd op 24 februari 2017, stelt een einde aan de onmogelijkheid om het verblijf te beëindigen van een derdelandsonderdaan die in België geboren is of die hier aangekomen is vóór de leeftijd van 12 jaar, zoals met verzoeker het geval is. Ze werd door het Grondwettelijk Hof in een arrest van 18 juli 2019 nr. 112/2019 geïnterpreteerd in die zin dat zulke vreemdelingen slechts kunnen uitgewezen worden in geval van terrorisme of zeer zware criminaliteit.

Verzoeker werd weliswaar talrijke malen veroordeeld wegens ernstige feiten. De zwaarste veroordeling bedraagt, tweemaal, 40 maanden gevangenisstraf. Dit is een correctionele straf en geen criminele straf. Het gaat niet om "terrorisme of zeer zware criminaliteit" (RvV 16 december 2021, nr. 265.609, waar de zwaarste veroordeling eveneens 40 maanden gevangenisstraf bedraagt).

Weliswaar gaat het hier niet om een beslissing tot beëindiging van verblijf maar om een weigering van verblijf van meer dan 3 maanden. Er mag evenwel niet uit het oog verloren worden dat verzoeker in België is aangekomen wanneer hij 8 jaar oud was en hier verblijft sinds 41 jaar, waarvan 38 jaar in wettig verblijf. De leer van het arrest van het Grondwettelijk Hof kan bijgevolg naar analogie hier toegepast worden, en dit ondanks het feit dat verzoeker geen derdelandsonderdaan is maar de vader van een Belgisch kind in de zin van artikel 40ter, § 2 Vw., vermits de wet van 8 juli 2011, die de Vreemdelingenwet wijzigde, voor gezinshereniging koos voor dezelfde aanpak van een derdelander als een statische Belg, er is uitdrukkelijk

voor gekozen dat die Belg op voet van gelijkheid wordt geplaatst als een derdelander (RvS 28 maart 2022, nr. 253.373). En bij het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van verblijf kon verzoeker de leer van het arrest van het Grondwettelijk Hof niet inroepen vermits het arrest toen nog niet bestond.

Uit het voorgaande kan bijgevolg afgeleid worden dat de begrippen "openbare orde" of "nationale veiligheid" en het evenredigheidsbeginsel, in het geval van verzoeker, aldus moeten geïnterpreteerd worden dat zijn aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden slechts kan geweigerd worden wanneer hij strafrechtelijk veroordeeld werd tot een criminele straf, wat niet het geval is.

In ondergeschikte orde

4. Krachtens artikel 45, § 2, tweede lid Vw. zijn eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor een beslissing tot weigering van het verblijf en moet de beslissing in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Het gedrag van verzoeker moet ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Weliswaar kan verweerder in de beslissing verwijzen naar strafrechtelijke veroordelingen om aan te tonen dat de vreemdeling nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 30 mei 2013, nr. 103.860; 11 september 2015, nr. 152.303; 4 mei 2018, nr. 203.547). Maar het louter poneren dat bepaalde abstract geformuleerde feiten een zodanige ernst vertonen dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker actueel een gevaar vormt voor de openbare orde, betreft geen concreet onderzoek van verzoekers individuele situatie (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290). En het louter poneren dat de aard en de hoeveelheid van de feiten aantonen dat het gedrag van verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, is geen afdoende motivering (RvV 28 maart 2019, nr. 219.091). Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit voorgaande motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is, vermits er niet op concrete wijze verduidelijkt wordt of en waaruit blijkt dat verzoeker zijn crimineel gedrag in de toekomst zou voortzetten, volhouden of herhalen. De omstandigheid dat verzoeker een recidivist is, dat er een opeenvolging van de feiten voor dewelke verzoeker is aangehouden en veroordeeld door de jaren heen, dat hij "op de loop ging" voor de uitvoering van de straffen (zovele jaren geleden!), dat hij zich gedurende het grootste deel van zijn volwassen leven schuldig heeft gemaakt aan regelmatige en aan ernstige misdrijven die zich uitstrekken over een periode van meer dan 20 jaar, kan niet tot een ander besluit leiden. Dat is evenmin het geval met het motief dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. Dit laatste is overigens onjuist.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980). Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 10 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

5. De situatie heden is grondig verschillend van deze beoordeeld in het arrest van 21 april 2021, nr. 253.269.

In dat arrest wou of kon de Raad geen rekening houden met het vonnis van de SURB van 9 oktober 2020 waarbij verzoeker in voorlopige vrijheid werd gesteld, omdat dat vonnis dateert van na de toen bestreden beslissing. In dat vonnis worden o.m. de volgende voorwaarden opgelegd:

- Geen nieuwe strafbare feiten plegen;
- Een vast adres hebben;
- Regelmatig werken in dienstverband;
- De schadevergoeding betalen aan de burgerlijke partijen;
- Geen drugs bezitten of gebruiken, geen alcohol of medicatie misbruiken.

Er wordt niet betwist dat verzoeker deze voorwaarden vervult.

De rechtbank schat de kans op recidive laag in en noteert dat verzoeker de voorwaarden van het vonnis van de SURB van 3 juni 2019 naleeft. Verzoeker werkte maar de werkgever ging failliet en verzoeker toont een werkbepoel. Hij is betrokken op zijn gezin en heeft positieve doelstellingen in zijn leven waarvoor hij zijn verantwoordelijkheden opneemt. Er ligt een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan klaar. Meer bepaald werden op het vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke voorzieningen getroffen om het recidiverisico maximaal in te perken.

Daaruit volgt dat verweerder, niet zoals dit wel kon in zijn vorige weigering van verblijf van 7 september 2020, nu onterecht stelt dat verzoeker nog steeds de verleiding voelt om steeds opnieuw het criminele pad te kiezen, zonder met deze nieuwe elementen rekening te houden. Verweerder beweert niet dat verzoeker de laatste 3 jaar een nieuw misdrijf heeft gepleegd. De beslissing moet op concrete wijze verduidelijken of en waaruit blijkt dat verzoeker zijn crimineel gedrag in de toekomst zou voortzetten, volhouden of herhalen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De conclusie dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving berust op een onzorgvuldig onderzoek indien verweerder, zoals het geval is, meent dat nergens uit blijkt dat verzoeker een nieuwe weg is ingeslagen en dat nergens elementen terug te vinden zijn die getuigen van zijn inspanningen (RvV 8 februari 2022, nr. 268.016), terwijl uit het vonnis van de SURB het tegendeel blijkt.

Verzoeker woont nu meer dan 3 jaar lang samen met zijn partner en hun 2 dochters, feit waarmee verweerder rekening moet houden (RvV 28 februari 2018, nr. 200.494; 11 maart 2020, nr. 233.876; 18 januari 2022, nr. 266.851), maar wat hij niet doet. Minstens toont verweerder niet aan of deze langere duur van de samenwoning dan deze beoordeeld in zijn vorige aangevochten weigering enig verschil uitmaakt om de actualiteit te beoordelen van het ernstig gevaar dat van verzoeker nu zou uitgaan,

Volgens verweerder heeft het feit dat hij in België familie heeft, een Belgische partner en 2 Belgische kinderen, niet ertoe geleid dat hij het criminele pad verlaat. Dat is onjuist vermits zijn jongste dochter geboren is in 2012 en de laatste strafbare feiten gepleegd zijn in 2011. De kentering in het gedrag van verzoeker kan bijgevolg gekomen zijn t.g.v. de geboorte van zijn tweede dochter en verweerder moet daarmee rekening houden (RvV 14 april 2021, nr. 252.729).

Anders dan ten tijde van de weigering van 7 september 2020 heeft verzoeker nu vast werk bij het bedrijf TDL Group in Houthalen en uit de verklaring van de werkgever van 16 mei 2022 blijkt dat deze verzoeker een prominente plaats in zijn bedrijf heeft gegeven als operations manager en dit wil voor langere tijd.

Het tijdsverloop sinds de laatste feiten is natuurlijk anders dan 2 jaar geleden, vermits de laatste strafbare feiten gepleegd zijn 11 jaar geleden. Verzoeker bevond zich slechts gedurende 4 jaar (2015-2019) van deze lange periode in de gevangenis, en daar toonde hij overigens een voorbeeldig gedrag, zoals uit diverse stukken blijkt.

Bovendien motiveert de bestreden beslissing niet waarom uit de veroordelingen, die feiten betreffen van meer dan 10 of zelfs meer dan 20 jaar oud, zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, terwijl een veroordeling voor feiten van meer dan 4 jaar geleden erop kan wijzen dat het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet aangetoond wordt, zoals blijkt uit RvV 14 december 2018, nr. 214.038. Weliswaar kan deze redenering niet zomaar toegepast worden op de zaak van verzoeker omdat in dit arrest het ging om één enkele veroordeling, maar minstens moet de bestreden beslissing een motivering bevatten waarom veroordelingen omwille van oude of zeer oude feiten aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde, m.a.w. of verweerder dit gegeven relevant vindt (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980), en dit bovendien ondanks zijn goed gedrag in de gevangenis en zijn vrijlating uit de gevangenis, en het feit dat verzoeker na de vrijlating opnieuw is beginnen werken. Zulke motivering ontbreekt volkomen. Dit des te meer daar in het arrest nr. 253.269, op blz. 12, het motief van verweerder geldig beschouwd wordt volgens hetwelk het gebrek aan werk de kans op recidive mogelijks vergroot.

Last but not least, verweerder noteert dat de kans op recidive laag is maar meent dat het niet uitgesloten is dat verzoeker nog nieuwe strafbare feiten zal plegen omdat hij op dit ogenblik nog de voorwaarden van het vonnis van de SURB van voorwaardelijke invrijheidsstelling moet naleven, en hem dat ervan weerhoudt nieuwe feiten te plegen, tot aan het strafeinde bepaald op 14 oktober 2025. Dat is onjuist want

volgens het vonnis tot toekenning van een elektronisch toezicht is het strafeinde bepaald op 20 november 2021. Bijgevolg is verzoeker nu niet meer aan voorwaarden gebonden. Door het tegendeel te poneren schendt verweerder de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder de ingeroepen rechtsnormen duidelijk geschonden heeft. De beslissing berust op een onzorgvuldige feiten vinding, o.m. houdt geen of minstens onvoldoende rekening met de vonnissen van de SURB, meer bepaald motiveert niet waarom de beslissing tot weigering van verblijf van 7 september 2020 nog steeds zou gelden, en houdt geen rekening met het tijdsverloop en de nieuwe elementen sindsdien. In het arrest van 21 april 2021 wordt vastgesteld dat verzoeker niet werkt, terwijl dat nu wel het geval is, en het noteert dat een slachtoffer klacht heeft ingediend bij de SURB omdat het niet werd vergoed, terwijl daar nu geen sprake meer van is. Ook schat het verweerder het actuele gevaar verkeerd in omdat hij verkeerdelijk ervan uitgaat dat de voorwaarden voor de voorwaardelijke invrijheidsstelling nog zouden gelden en dat feit verzoeker ervan weerhoudt nieuwe misdrijven te plegen.

Tweede onderdeel, m.b.t. artikel 43, § 2 en artikel 45, § 2, eerste lid Vw. juncto artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

1. M.b.t. de gegevens vermeld in deze artikelen motiveert de bestreden beslissing het volgende:

"Overeenkomstig art. 43, § 2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijk belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene zou reeds gedurende 27 jaar een duurzame relatie hebben met de genaamde x van Belgische nationaliteit. Samen hebben ze twee dochters, de genaamde xx, geboren op 13/10/2006 en xxx, geboren op 28/08/2012. Reeds sedert het elektronische toezicht, dus vanaf 03/06/2019, woont betrokkene met hen samen. Tijdens zijn opsluiting kwam zijn partner en de kinderen hem wekelijks bezoeken. De gezinsbond met zijn kinderen wordt dus niet betwist, maar kennelijk hechte betrokkene zelf niet zo veel waarde aan zijn gezinsleven, zo niet zou toch mogen verwacht worden dat hij in het belang van zijn familie en gezin zich anders zou gedragen of toch op een bepaald moment de ommeslag zou hebben gemaakt om in hun belang te handelen en dus de Belgische strafrechtelijke bepalingen te respecteren om een stabiel gezinsleven te kunnen uitbouwen.

Daarnaast heeft ook de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zussen en partner betrokkene er alles behalve van weerhouden bovenstaande opsomming van feiten te plegen en/of onderdeel uit te maken van één of meer criminele organisaties, wiens waarden en wereldbeeld haaks staan op de democratische waarden die in de Belgische maatschappij gelden. Meer zelfs, kennelijk heeft betrokkene een aantal van zijn familieleden (zijn vader, zijn partner) betrokken bij zijn activiteiten (al dan niet met hun medeweten)."

(volgt dan een lange passage over het crimineel verleden van de partner van verzoeker)

"Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het weigeren van zijn verblijfsrecht vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. We merken op dat uit zijn administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van zijn gezinsleven in Marokko of elders verhinderen.

Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko of elders. De eenheid van het gezin kan logischer wijze behouden blijven op een plaats buiten België. Zijn kinderen zijn nog jong en er kan dan ook verondersteld worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Bovendien blijkt uit niks dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn.

Aangezien mevrouw x en de 2 kinderen van Belgische nationaliteit zijn, kunnen zij er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met hem te onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft. Des te meer omdat uit de stukken die zijn gevoegd bij de huidige aanvraag gezinshereniging blijkt dat de kinderen worden opgevolgd door een psycholoog.

Er dient opgemerkt te worden dat de moeder van de kinderen, door het wangedrag van betrokkene, eerder voor langere periodes als enig aanwezige ouder de gehele zorg over de kinderen op zich heeft moeten nemen. Bij eerdere afwezigheden van betrokkene heeft zij zich kennelijk nooit genoodzaakt gezien mee te moeten uitwijken met betrokkene naar het buitenland bvb Spanje, of heeft zij de nood gevoeld tijdens zijn gevangenschap (sic) het land te hebben moeten verlaten om in het levensonderhoud van de kinderen, alsook hun welbevinden te kunnen voorzien. Het is dus redelijk te stellen dat zij over een voldoende netwerk beschikt, alsook voldoende beroep kan doen op het Belgisch sociaal vangnet om, zo goed en zo kwaad als het kan, de zorg over de kinderen te dragen. Zij is lange tijd de primaire en continue zorgfiguur voor de kinderen geweest. In haar verklaring staat te lezen dat zij 5 jaar een alleenstaande mama was voor hun twee meisjes en ook financieel een moeilijke periode heeft gekend.

Ook omwille van deze redenen wordt deze beslissing evenredig geacht en niet in strijd met de belangen van de kinderen. Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. /Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 20/2013).

Wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België is hij weliswaar reeds als kind van 8 jaar in België aangekomen. Inmiddels is betrokkene 50 jaar oud. Hij genoot hier een schoolopleiding en is hier nog steeds tewerkgesteld. Uit niks blijkt echter dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig ert actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat hij geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Marokko. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Het gegeven dat hij naar Marokko op vakantie ging en dat hij Marokko heeft gebruikt om zijn illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen ofte verhullen, wijst er op dat hij ook met dit land sterke banden heeft en er familie dan wel vrienden heeft bij wie hij terecht zou kunnen indien hij naar Marokko terug zou gaan. Bovendien getuigen het plegen van inbreuken op het Belgisch strafrecht niet van enige verbondenheid met de Belgische samenleving. Het jarenlange verblijf in België is daarom geen element die een beslissing tot weigering van verblijf in de weg staat. Indien betrokkene dan toch het Belgische maatschappijmodel niet onderschrijft is de aanvraag tot verblijf in België zelfs contradictorisch te noemen aan betrokkenes overtuiging.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, kunnen we stellen dat ondanks betrokkene in het verleden in België gewerkt heeft en thans nog steeds is tewerkgesteld, niets afdoet aan het feit dat hij een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten bleek het niet zijn intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, hij bleek immers niet tevreden met wat hij op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit witwaspraktijken. Bovendien is het hebben van werk één van de voorwaarden die is opgelegd bij de voorwaardelijke invrijheidstelling.

Wat betreft de sociale en culturele integratie kan worden gesteld dat uit niks blijkt dat de banden die betrokkene met België opgebouwd heeft van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat zijn gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Gelet op zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin en zijn deelname aan een criminele organisatie, kan het risico dat hij ook in de toekomst nog strafbare feiten zal plegen, niet worden genegeerd.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van uiterst hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand is ons niets bekend waardoor het aangewezen zou zijn dat betrokkene in België moet verblijven”.

2. De elementen waarvan sprake in artikel 43, § 2 en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel vermeld in artikel 45, § 2, eerste lid worden ook teruggevonden in artikel 8 EVRM. Vandaar dat bij toepassing van deze artikelen van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden met dit artikel 8 (RvV 13 januari 2016, nr. 159.789; 22 mei 2017, nr. 187.287).

Hierna worden achtereenvolgens de elementen vermeld door verweerder besproken, alsook de overige elementen van belang voor het onderzoek van een eventuele schending van artikel 8 EVRM. In de bestreden beslissing betwist verwerende partij niet dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat tussen verzoeker, mevrouw L.D. en hun 2 minderjarige kinderen, noch dat de maatregel een inmenging hierop betekent. Verzoeker betwist niet dat deze door de wet voorzien is en een legitiem doel nastreeft, bepaald in artikel 8, lid 2 EVRM. De maatregel is evenwel niet noodzakelijk om dit doel te bereiken. Het is de taak van verwerende partij om aan te tonen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde legitieme doel en de ernst van de inbreuk. M.a.w. er dient een *fair balance*, een juiste afweging gemaakt te worden tussen de rechten van het individu (het uitoefenen van zijn gezinsleven) en de rechten van de overheid (in casu het handhaven van de openbare orde). De maatregel die een inmenging in het gezinsleven betekent, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel dat verwerende partij nastreeft. Deze proportionaliteit of evenredigheid wordt eveneens vereist door artikel 45, § 2, eerste lid.

Om te weten hoe deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens vaste rechtspraak EHRM rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde *Boultif/Ünercriteria*:

- 1° de aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven;
- 2° de duur van het verblijf in het land waaruit verzoeker uitgewezen wordt;
- 3° de tijdsperiode sinds het plegen van de misdrijven en zijn gedrag gedurende deze periode;
- 4° de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
- 5° de gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar;
- 6° de vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
- 7° de vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en in voorkomend geval hun leeftijd;
- 8° de ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt;
- 9° het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt;
- 10° de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
- 11° in voorkomend geval medische gegevens.

Deze criteria zijn allen van belang voor het gezinsleven. Voor het privéleven zijn van belang het eerste, tweede, derde, tiende en elfde criterium (EHRM 15 november 2012, *Shala/Zwitserland*).

3.1. Het gebruik van het begrip "onoverkomelijke hinderpalen"

Volgens verweerder blijkt uit het administratief dossier niet dat er precieze onoverkomelijke hinderpalen zouden zijn om het gezinsleven in Marokko voort te zetten. Dat is evenwel geen criterium (meer) om een juiste afweging (*fair balance*) te maken tussen de belangen van verzoeker en die van de samenleving.

In oudere arresten sprak het Straatsburgse Hof inderdaad over "*d'obstacles insurmontables*" die moeten aanwezig zijn om het gezinsleven elders niet verder te kunnen zetten (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Nederland*, § 39; 28 november 1998, *Ahmut/Nederland*, § 71). Die rechtspraak is intussen verlaten. In de arresten van 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 40 en 1 december 2005, *Tuquabo-Tekle e.a./Nederland*, §§ 47-52 hanteert het Hof als criterium "*le moyen le plus adéquat pour développer une vie familiale*" tussen ouder en kind. Het gaat om een wijziging van de rechtspraak (C. Costello, *The human rights of migrants and refugees in European law*, 2016, 123, die spreekt van "*a more accommodating approach*"). In het door verweerder aangehaalde arrest van de grote kamer van 3 oktober 2014, *Jeu nesse/Nederland*, heeft het Hof het weliswaar opnieuw over "*obstacles insurmontables*" (§ 107), maar voegt eraan toe dat "*Il est toutefois probable que la requérante et les membres de sa famille se trouveraient dans une situation plutôt difficile s'ils étaient contraints de recourir à cette situation*" (§ 117), d.w.z. het gezinsleven uitoefenen in het land van herkomst. Het criterium van de onoverkomelijke

hinderpalen is dus zeker niet het enige en alleszalmakende criterium. Dat blijkt ook uit het recente arrest van de grote kamer van 9 juli 2021, M.A./Denemarken, waarin het Hof het in § 135 in fine heeft over "des obstacles insurmontables ou majeurs". "Majeurs" betekent natuurlijk een ruimer criterium dan "insurmontables". Door te beslissen dat er geen onoverkomelijke hinderpalen voor verweerder zijn om in Marokko met zijn gezin het gezinsleven uit te oefenen, maakt verweerder aldus geen juiste balans tussen de belangen van verzoeker en die van de samenleving, en schendt hij artikel 8 EVRM.

3.2. In "Marokko of elders"

Verweerder meent dat het gezinsleven in Marokko of elders kan verder gezet worden. Hij verliest daarbij uit het oog dat het land van terugkeer in beginsel het land van herkomst is (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.45.5; RvV 17 september 2019, nr. 226.208).

Bij het maken van de juiste balans moet bijgevolg overwogen worden of het gezinsleven kan verdergezet worden in Marokko, en niet elders.

3.3. Via moderne communicatiemiddelen

Hoger werd reeds aangevoerd dat het gezinsleven tussen een ouder en een jong kind niet kan gebeuren via moderne communicatiemiddelen.

3.4. De Boultif-Ünereriteria

3.4.1. De aard en de ernst van de door de vreemdeling gepleegde misdrijven

Hierover werd reeds hoger geargumenteed. Het staat buiten kijf dat "verzoekers waslijst aan veroordelingen omvangrijk is" (RvV 16 december 2021, nr. 265.609, 3.11).

Een gedeelte van de 12 veroordelingen, namelijk de eerste 9 in de periode 1992-2009, betreffen evenwel geen ernstige feiten, vermits de straffen gaan van 6 maanden of minder, behalve een van 1 jaar maar dan gedeeltelijk met uitstel. Ook de veroordeling van 12 december 2011 betreft een veroordeling tot 8 maanden gevangenisstraf. Enkel de veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015 zijn zwaar (40 maanden gevangenisstraf), maar het gaat ook niet om criminele straffen.

3.4.2. De duur van het verblijf van verzoeker in België

Verzoeker is op achtjarige leeftijd in 1981 naar België gekomen en verblijft hier bijgevolg sinds 41 jaar.

Volgens verweerder zijn de banden die verzoeker met België heeft niet van een dergelijk uitzonderlijke aard dat ze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij uitmaakt voor de openbare orde. Zulke lapidaire opmerking volstaat niet en maakt geen concreet en nauwkeurig onderzoek uit van dit criterium.

Dat hij ook andere banden zou hebben met Marokko dan zijn nationaliteit, is een overweging die thuishoort in criterium 10.

Ook de overweging dat het plegen van inbreuken op het Belgisch strafrecht niet getuigt van enige verbondenheid met de Belgische samenleving, is niet pertinent. Het is niet omdat een vreemdeling een of meer misdrijven pleegt dat hij zich niet verbonden voelt met België. Dat wordt immers ook niet gezegd van Belgen die een zwaar crimineel verleden hebben. Wel kan tegen dat heel lang verblijf in de balans gelegd worden het zwaar crimineel verleden, maar dat hoort thuis in criterium 1.

Uit het voorgaande volgt aldus dat m.b.t. dit criterium verweerder niet de juiste balans, of zelfs geen balans gemaakt heeft.

Tenslotte, anders dan verweerder beweert, gaat het om een uitzonderlijk lange duur. Het motief is een dogmatische bewering. Er zijn erg weinig vreemdelingen die geen verblijf in België verkrijgen na 41 jaar aanwezigheid hier. Verweerder moet terdege rekening houden met de duur van het verblijf van verzoeker in België (RvV 31 augustus 2018, nr. 208.508; 5 maart 2020, nr. 233.306).

3.4.3. De tijdspanne sinds het plegen van de misdrijven en het gedrag van verzoeker gedurende deze periode

Verweerder motiveert hierover nauwelijks. Hij stelt slechts dat verzoeker sinds hij niet meer in de gevangenis verblijft, geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd, maar dat dat het gevolg is van het feit dat dit een van de voorwaarden van de voorlopige invrijheidsstelling is, wat overigens onjuist is zoals hoger aangevoerd.

Wat van meer belang is, en waarmee verweerder geen rekening houdt, is het feit dat het laatste misdrijf al 11 jaar geleden gepleegd is, dat uit de documenten van het gevangeniswezen aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in de gevangenis een voorbeeldig gedrag vertoonde, niet betwist wordt dat hij sinds zijn vrijlating werkt, bij zijn gezin woont en de burgerlijke partijen vergoedt.

Herhaald dient te worden dat verweerder ten onrechte beweert dat verzoeker ondanks zijn gezin niet opgehouden heeft met misdrijven te plegen, vermits hij sinds de geboorte van zijn tweede dochter geen enkel misdrijf meer heeft gepleegd. Hij heeft dus wel degelijk de "ommeslag" gemaakt.

Ook hier wordt bijgevolg geen correcte balans gemaakt.

3.4.4. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen

Alle gezinsleden van verzoeker zijn Belg.

Verweerder toont niet aan welk belang hij aan dit criterium heeft gehecht bij het maken van de balans.

3.4.5. De gezinstoestand van verzoeker en o.m. in voorkomend geval de duur van het huwelijk of de relatie, en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven van het echtpaar

Verzoeker heeft een vaste relatie met zijn partner sinds 32 (en niet 27 zoals de bestreden beslissing stelt) jaar, meer bepaald sinds de leeftijd van 18 jaar. Het was ook zijn eerste partner. Zij hebben samen 2 minderjarige kinderen en hebben een zeer hecht gezinsleven. Het wordt niet betwist dat ook gedurende de gevangenschap van verzoeker zowel de partner als de kinderen zeer vaak verzoeker kwamen bezoeken, de partner ook met privébezoek. Op dit ogenblik wonen de partners en de kinderen opnieuw sinds 3 jaar samen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder rekening gehouden heeft met deze zeer lange duur van de relatie. Integendeel, volgens verweerder stond dit gezinsleven het onaangepast gedrag van verzoeker niet in de weg en vond verzoeker kennelijk het gezinsleven niet zo belangrijk dat hij zijn gedrag daaraan diende aan te passen. Bijgevolg hoeft verweerder dit gezinsleven niet als absoluut te beschouwen. Dat is geen correcte afweging van de zeer lange duur van het gezinsleven enerzijds en het gevaar voor de openbare orde van verzoeker anderzijds. Het recht op gezinsleven is overigens nooit absoluut, daarom bepaalt artikel 8, lid 2 EVRM dat op het gezinsleven inmenging kan gebeuren. Dit motief is aldus niet pertinent.

3.4.6. De vraag of de partner kennis had van de misdrijven op het ogenblik dat de relatie een aanvang nam

Op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam, in het jaar 1990, had verzoeker nog geen misdrijf gepleegd. De partner kon daarvan bijgevolg niet op de hoogte zijn.

Verweerder houdt daarmee geen rekening, de bestreden beslissing bevat daarover niets. Dat doet aldus opnieuw afbreuk aan de verplichting voor verweerder om een correcte balans te maken van de belangen van verzoeker en die van de staat.

3.4.7. De vraag of uit het huwelijk of de relatie kinderen zijn geboren en hun leeftijd

Uit de relatie zijn 2 dochters geboren, op 13 oktober 2006 en op 28 augustus 2012.

Verweerder houdt wel rekening met het bestaan van 2 kinderen, maar hij maakt niet duidelijk hoe hij daarmee rekening heeft gehouden.

Ook hier blijkt bijgevolg niet dat een correcte balans werd gemaakt.

3.4.8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar verzoeker uitgewezen wordt

Verweerder beweert op een totaal gratuite wijze dat "uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden".

Voor het overige motiveert verweerder helemaal niets over de problemen die de partner zou ondervinden indien het gezinsleven verdergezet moet worden in Marokko. Dat is voor haar volstrekt onmogelijk. Zij is daar slechts enkele keren geweest op vakantie en heeft daar nooit gewoond. Buiten verzoeker kent zij daar niemand. Zij kent ook niets van het Arabisch noch van Berbers. Zij heeft steeds in de Kempen in een klein dorp gewoond, bovendien naast haar ouders. Het is voor haar als 48-jarige vrouw volstrekt onmogelijk om te aarden in Marokko. Uit de stukken in het administratief dossier, meegedeeld op 10 mei 2017, blijkt dat zij van 1997 tot 2015 gewerkt heeft als contractueel ambtenaar op de Provincie Antwerpen, en daar ontslag moest nemen omwille van haar gezinslast. Zij volgde met vrucht een opleiding als kapster (certificaat CVKO 27 april 2017, stuk meegedeeld bij vorig beroep) en eveneens met vrucht een opleiding damessnitten (certificaat CVKO 27 juni 2017, stuk meegedeeld bij vorig beroep). Haar verplichten om het gezinsleven met verzoeker in Marokko uit te oefenen, impliceert dat zij deze opleidingen voor niets heeft gevolgd en dat zij haar droom om een kapsalon open te doen, mag opbergen. Er wordt ook verwezen naar de wijze waarop zij in haar brief beschrijft dat het voor haar ondenkbaar is om in Marokko te gaan wonen.

Verweerder houdt ook geen rekening met het feit dat verzoeker en zijn partner niet gehuwd zijn (wat hun persoonlijke keuze is en waarmee verweerder zich niet hoeft te bemoeien) en ten gevolge waarvan de partner onmogelijk verblijfsrecht kan verkrijgen in Marokko. Marokko tolereert het samenleven van een ongehuwd paar niet.

Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing (motivering die veel uitgebreider was op dit punt in de beslissing tot beëindiging van verblijf van 2017) blijkt niet dat verweerder oog heeft gehad voor de moeilijkheden van de partner bij het verlaten van België. Bijgevolg wordt artikel 8 EVRM geschonden.

3.4.9 Het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van verzoeker zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar hij uitgewezen wordt

Volgens verweerder zijn de kinderen nog jong en er kan verondersteld worden dat ze zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en uit niets blijkt dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in Marokko te vinden zou zijn.

De kinderen kunnen onmogelijk aarden in Marokko, nu zij enkel Nederlands kennen, taal die zij uitsluitend gebruiken met hun beide ouders. Het beginsel van het belang van het kind omvat 2 aspecten, nl. het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (RvV 26 juli 2017, nr. 190.076; 30 augustus 2017, nr. 191.054; 21 september 2017, nr. 192.379). Zij hebben al hun sociale en culturele banden hier en zijn nooit in Marokko geweest. Zeker het oudste kind, dat 16 jaar oud is, kan zich onmogelijk aanpassen in Marokko. Het kan niet eens de landstaal aldaar (Arabisch) lezen. Het behoud van eenheid van het gezin pleit in het voordeel van de mogelijkheid voor verzoeker om in België te blijven, en het welzijn van de kinderen pleit er eveneens voor om in België te mogen blijven. Zowel een verwijdering van verzoeker als het verderzetten van het gezinsleven in Marokko zijn overduidelijk in strijd met het belang en het welzijn van de kinderen.

De omstandigheid dat het hoger belang van het kind een primordiaal maar geen absoluut karakter heeft, doet niet ter zake, nu verwerende partij in haar overwegingen zelfs geen oog heeft voor het primordiaal belang van het kind: er is immers geen enkel element dat ervoor pleit dat het in het belang van de kinderen zou zijn om in Marokko te gaan leven.

Maar er is meer. Het motief dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs vereist is in casu absurd. Het wordt door verweerder vaak ingeroepen voor kinderen die uit het land waar ze naartoe zouden moeten gaan, afkomstig zijn, maar niet voor kinderen die nooit in dat land geweest zijn. Een lagere school voor het ene kind en een middelbare school voor het andere kind, waar in Marokko les gegeven wordt in het Nederlands volgens de decretale Vlaamse wetgeving zal wel niet bestaan, verweerder toont dit alleszins niet aan.

En er is nog meer. Zoals reeds hoger aangevoerd, wordt een van de kinderen sedert geruime tijd behandeld door een psychiater. Of dit kan in Marokko, en welke gevolgen een verhuis naar Marokko met zich zou meebrengen, wordt door verweerder niet onderzocht, waardoor hij zijn onderzoeksplicht opgelegd bij het naleven van artikel 8 EVRM schendt.

Uit het voorgaande volgt dat ook hier verweerder niet op een correcte wijze de balans heeft gemaakt tussen de belangen van verzoeker en zijn gezin en de belangen van de overheid.

3.4.10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met België en met Marokko

3.4.10.1. De banden met Marokko

Volgens verweerder kan niet zonder meer aangenomen worden dat verzoeker geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Marokko. Hij kan in alle redelijkheid geacht worden nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Hij ging daar op vakantie en heeft dat land gebruikt om zijn illegaal verkregen vermogensvoordelen te verhelen of te verhullen, wat er op wijst dat hij nog sterke banden daar heeft en familie of vrienden bij wie hij terecht kan.

Bij het (schriftelijk) horen in het raam van de procedure tot beëindiging van verblijf heeft verzoeker vermeld dat hij het Arabisch, de enige officiële landstaal in Marokko, niet kan lezen of spreken. De belangrijkste vreemde taal, het Frans, kent hij evenmin, hij spreekt enkel Berbers en kan het zelfs niet lezen (zie feitenrelaas, met zijn gezin spreekt hij Nederlands). Dat is een belangrijke factor waardoor leven in Marokko voor hem zeer moeilijk is, waarmee geen rekening gehouden wordt. Hij is sinds meer dan 10 jaar geleden niet meer in Marokko geweest en heeft zelfs geen Marokkaans paspoort meer. Het is voor hem uitsluitend een vakantieland, net zoals voor talrijke Belgen.

De overweging dat verzoeker "kan in alle redelijkheid geacht worden" nog banden met Marokko te hebben is zuiver speculatief, in strijd met de onderzoeksplicht die verweerder heeft. Verzoeker heeft daar noch culturele, noch sociale noch familiale banden noch vrienden.

Ook hier blijkt dat verweerder geen correcte inschatting van de feitelijke elementen heeft gemaakt.

3.4.10.2. De economische situatie van verzoeker en de sociale en culturele banden met België

Verwerende partij aanvaardt dat verzoeker in België een privéleven heeft, vermits het begrip enkele keren in de bestreden beslissing voorkomt.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit dat dit artikel primeert op de Vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de openbare orde. Het komt verwerende partij toe een nauwkeurig en nauwgezet onderzoek uit te voeren en de fair balance te maken. M.a.w. verwerende partij heeft een onderzoeksplicht om op een correcte wijze deze fair balance te maken (EHRM 25 oktober 2016, Dzhurayev en Shalkova/Rusland; 13 december 2016, Paposhvili/België, § 224-225). Deze onderzoeksplicht geldt niet alleen inzake het gezinsleven, maar ook voor het privéleven.

Vermits het gezinsleven en het privéleven 2 afzonderlijke begrippen zijn, dient deze fair balance voor elk van beiden gemaakt te worden. Daar waar verwerende partij dit, weliswaar op een onbehoorlijke wijze, maakt m.b.t. het gezinsleven, doet zij dit in het geheel niet m.b.t. het privéleven.

Het begrip "privéleven" is een ruim begrip en het is mogelijk noch noodzakelijk er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Gezondheid en de morele en fysieke integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en met de buitenwereld in het algemeen en behelst dus aspecten van de sociale identiteit. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978; 28 april 2017, nr. 186.307).

Bij wijze van voorbeeld wordt gewezen op de aanwezigheid, sinds decennia, van de ouders en van alle broers en zussen in België. Daar waar de contacten tussen verzoeker en hen geen gezinsleven in de zin van artikel 8 uitmaken, behoren deze sociale contacten wel tot het privéleven van verzoeker (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616). Dat geldt ook voor de sociale contacten tussen verzoeker en de ouders van zijn partner, die naast hem wonen in Wechelderzande. Verweerder houdt daarmee geen rekening.

In de loop van 38 jaar wettig verblijf heeft verzoeker noodzakelijkerwijze talrijke sociale contacten en bijgevolg een privéleven ontwikkeld. In dat geval wordt trouwens een privéleven vermoed aanwezig te zijn. Hoe langer iemand in België aanwezig is, hoe aannemelijker is dat hij een privéleven heeft opgebouwd (RvV 27 april 2017, nr. 186.144).

Verwerende partij weet dat verzoeker eigenaar is van verscheidene onroerende goederen. Ook al is daar beslag op gelegd, er zijn discussies gaand met de FOD Financiën in dat verband (wat verwerende partij weet of zou te weten gekomen zijn indien ze zich van haar onderzoeksplicht had gekweten), en bijgevolg maken deze eigendommen deel uit van de economische belangen en bijgevolg van het privéleven van verzoeker.

Verzoeker heeft een vaste baan en zijn werkgever drukt zich in zijn voornoemd attest van 16 mei 2022 zeer lovend uit voor verzoeker.

Artikel 8 vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden (RvV 26 februari 2016, nr. 162.978). Verwerende partij faalt om op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken tussen de belangen van verzoeker en die van de overheid.

De overwegingen dat de aanwezigheid van zijn familie verzoeker er niet van weerhouden heeft om zijn strafbare feiten te plegen, en dat de banden die hij met België opgebouwd heeft niet van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen zijn gevaar voor de openbare orde, maken niet zulk zorgvuldig en grondig onderzoek uit. Wat zijn trouwens "banden van een dergelijk uitzonderlijke aard"? De overweging dat het gedrag van verzoeker blijk geeft van de afwezigheid van de wil tot integratie, zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin en zijn deelname aan een criminele organisatie, kan slechts betrekking hebben op de periode tot 2011, maar niet op de laatste 11 jaar.

3.11. De gezondheidstoestand van verzoeker

Volgens verweerder is verzoeker nog voldoende jong om zich te vestigen in Marokko en heeft zijn gezondheidstoestand hierop geen invloed.

Verzoeker heeft geen opmerkingen in dit verband.

Conclusie: uit het voorgaande blijkt overduidelijk dat verwerende partij een aantal van de Boultif/Uner-criteria niet heeft onderzocht en, waar dat wel gebeurde, meestal op een onbehoorlijke wijze de fair balance gemaakt heeft. Verwerende partij moet overgaan tot een concrete en zorgvuldige belangenafweging (RvV 19 mei 2016, nr. 167.798), wat niet het geval is. Daardoor worden het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM geschonden.

Het gaat bovendien vaak om speculaties en niet-verifieerbare beweringen, wat de motiveringsplicht schendt (RvV 24 november 2017, nr. 195.538).

Nota met opmerkingen

Artikel 43, § 2 Vw. verplicht verweerder om slechts bepaalde elementen bij zijn beoordeling te betrekken en deze bepaling impliceert niet dat hij na een belangenafweging niet zou mogen oordelen dat de belangen van de Belgische samenleving primeren op deze van verzoeker en zijn verwanten. Aangezien de belangen van de Belgische samenleving primeren op deze van verzoeker en zijn verwanten, kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij toch aanspraak zou kunnen maken op een afgeleid verblijfsrecht.

In ieder geval wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht. De kinderen kunnen ervoor kiezen in België te blijven ondanks de verwijdering van verzoeker.

De bestreden beslissing is niet onjuist en niet onredelijk. "Het tweede middel is niet gegrond".

Replik

Verzoeker heeft in zijn beroep gemotiveerd m.b.t. een aantal elementen die van belang zijn voor de beoordeling van artikel 43 Vw. Verweerder duidt niet aan welke elementen hij ten onrechte zou ingeroepen hebben.

Hij roept overigens de schending in niet alleen van artikel 43, § 2 Vw., maar ook van artikel 43, § 1 Vw., artikel 45 Vw., artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Daarover rept verweerder met geen woord.

Hij schijnt ook niet te beseffen dat dit aan bod komt in een derde en niet in een tweede middel."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op voormelde argumenten van de verzoekende partij:

"(...) Verzoeker stelt in een tweede middel een schending voor van de artikelen 20 en 21 VWEU, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het gezag van gewijsde. Hij betoogt dat hij beschikt over een afgeleid verblijfsrecht en dat indien hem het verblijf wordt ontzegd, dit tot gevolg zou hebben dat zijn kinderen de Unie moeten verlaten. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het HJEU er in zijn arrest McCarthy duidelijk op heeft gewezen dat derdelanders geen autonome rechten hebben op grond van de artikelen 20 en 21 VWEU, maar dat zij afgeleide rechten hebben uit de uitoefening van het vrij verkeer door een Unieburger. In 7 situaties evenwel waar de derdelanders buiten het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn vallen, kunnen deze Unieonderdanen alsnog in het toepassingsgebied van artikelen 20 en 21 VWEU vallen wanneer hun situaties onlosmakelijk verbonden is met het vrij verkeer van de Unieburger. Het is net om ervoor te zorgen dat, in de situatie van een minderjarige Unieburger die verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft en nooit zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend, deze minderjarige Unieburger alsnog zijn rechten verbonden aan zijn Unieburgerschap kan uitoefenen. Het Grondwettelijk Hof heeft in arrest nr. 2013/121 van 26 september 2013 als volgt geoordeeld: "(...) B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74). B.59.3. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat inzake gezinshereniging slechts in uitzonderlijke gevallen een beroep kan worden gedaan op het burgerschap van de Unie : « 66. Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van [de] belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten. 67. Dit is dus een criterium van zeer bijzondere aard dat ziet op gevallen waarin, ondanks dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van staatsburgers van derde landen niet van toepassing is, uitzonderlijk geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders 8 de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt. 68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci). B.59.4. Uit het bovenstaande volgt dat slechts uitzonderlijk, in de zeer bijzondere situatie dat een burger van de Unie, ten gevolge van nationale maatregelen die zijn familieleden het recht op gezinshereniging ontzeggen, zou worden verplicht om niet alleen het grondgebied van de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten, afbreuk wordt gedaan aan de essentie van de rechten die hij aan het Unierecht ontleent en zijn familieleden zich op die rechten zouden kunnen beroepen om zich bij de burger van de Unie op het grondgebied van een lidstaat te voegen. (...) B.59.6.

Door in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder haar aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen, houdt de wetgever, overeenkomstig de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punten 43 en 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65 en 67; 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 56).(...)" (eigen onderlijning) Het aan de burgers van de Unie en hun familieleden toegekende recht van verblijf is niet onvoorwaardelijk: zij dienen het bewijs te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van het Unierecht of de ter uitvoering daarvan gestelde voorwaarden (GwH, 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 35.7, met verwijzing naar HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 64) (RvS beschikking nr. 12.251 van 21 december 216). Enkel in het uitzonderlijke geval waar het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten zou worden ontzegd aan de Unieburger, moet het verblijfsrecht worden toegekend aan het derdelander-familieid. 9 In het geval van verzoeker, die een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, blijkt evenwel niet dat het kindje, wanneer het verblijfsrecht aan verzoeker wordt geweigerd, zijn Unieburgerlijke rechten niet meer kan uitoefenen. Verzoeker toont ook thans niet aan dat hij als enige ouder de daadwerkelijke zorg voor de betrokken minderjarige Belgische kinderen zou dragen. Bij het nemen van de bestreden beslissing en de beoordeling van het gezinsleven dat hij heeft met de minderjarige kinderen, heeft de verwerende partij het algemeen belang afgewogen tegen het privébelang dat verzoeker kan laten gelden. Er werd toegelicht waarom in casu verzoekers familiale en persoonlijke belang ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen heeft in arrest van 253.269 dd. 21.04.2021 reeds geoordeeld in het geval van verzoeker dat terecht werd beslist dat verzoeker geen aanspraak maakt op een afgeleid verblijfsrecht. Het arrest luidt onder meer als volgt: 10 11 (...) Waar de verzoekende partij meent aanspraak te kunnen maken op een afgeleid verblijfsrecht dient opgemerkt dat de bepalingen van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij verplichten om slechts om bepaalde elementen bij haar beoordeling te betrekken en impliceren niet dat zij na een belangenafweging niet zou mogen oordelen dat de belangen van de Belgische samenleving primeren op deze van een individuele vreemdeling en diens verwanten. "Het feit dat de verzoekende partij haar private belangen blijkbaar belangrijker acht dan deze van de samenleving geeft geen aanleiding tot het besluit dat de verwerende partij geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de situatie van de verzoekende partij geen beletsel vormt om de bestreden beslissing te nemen. (Zie RvV nr. 273 316 van 24 mei 2022) Aangezien de belangen van de Belgische samenleving primeren op die van verzoeker en dienst verwanten, kan bezwaarlijk gesteld worden dat er toch aanspraak zou kunnen gemaakt worden op een afgeleid verblijfsrecht. Hoe dan ook, en in iedere hypothese, is het zo dat -in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert - ook in de thans bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht. Verwerende partij wenst ter zake onder meer te verwijzen naar volgende passage van de thans betreden beslissing: (...) De beslissing stelt uitdrukkelijk dat de kinderen het gezin van verzoeker er wel degelijk voor kunnen kiezen om in België te blijven ondanks de verwijdering van verzoeker. De bestreden beslissing kan niet als onjuist noch als onredelijk beschouwd worden. Het tweede middel is niet gegrond."

2.3. De verzoekende partij voert in haar tweede middel onder meer de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 20 VWEU.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij diende op 16 maart 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind, R. K.

In dat verband zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 48 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

In die context heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 49 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

In dit verband heeft het Hof van Justitie reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 51].

De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

Hieruit volgt dat een derdelander alleen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU indien zowel deze derdelander als de Unieburger, die een familielid is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten wanneer geen dergelijk verblijfsrecht wordt toegekend. Bijgevolg kan de toekenning van een dergelijk afgeleid verblijfsrecht slechts worden overwogen wanneer de derdelander die familielid van een Unieburger is, niet voldoet aan de voorwaarden om op grond van andere bepalingen – met name de nationale regels inzake gezinshereniging – een verblijfsrecht te krijgen in de lidstaat waarvan deze burger onderdaan is.

Zodra vaststaat dat noch krachtens het nationale recht noch krachtens het afgeleide Unierecht een verblijfsrecht kan worden toegekend aan de derdelander die familielid van een Unieburger is, heeft het bestaan van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen beiden dat de Unieburger zich genoopt zou zien het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten indien zijn familielid-derdelander van het grondgebied wordt verwijderd, tot gevolg dat artikel 20 VWEU de betrokken lidstaat in beginsel verplicht om de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te verlenen.

Die situaties hebben vooral betrekking op ouders die onderdanen van derde landen zijn en die het gezag hebben over een minderjarig kind dat burger van de Unie is, of bij wie de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat de lidstaten in bepaalde bijzondere omstandigheden kunnen weigeren om het uit artikel 20 VWEU voortvloeiende afgeleide verblijfsrecht toe te kennen, aangezien het niet absoluut is.

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering op dit afgeleide verblijfsrecht die met name verband houdt met de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid (arresten van 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 36, en 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81).

De weigering om een verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid van een Unieburger is, zou dus met het Unierecht in overeenstemming zijn voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die door die derdelander zijn gepleegd, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is de verplichting met zich brengen om het grondgebied van de Unie te verlaten [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak]].

In dat verband dient te worden benadrukt dat bij de beoordeling van een uitzondering op het uit artikel 20 VWEU voortvloeiende afgeleide verblijfsrecht onder meer rekening moet worden gehouden met het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, zoals geformuleerd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (arresten van 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 36, en 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 81), en meer algemeen met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van het Unierecht.

Bovendien moeten, de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid”, wanneer zij dienen als rechtvaardiging voor een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, strikt worden opgevat, hetgeen betekent dat de draagwijdte ervan niet eenzijdig door de lidstaten zonder controle van de instellingen van de Unie kan worden bepaald.

Zo heeft het Hof geoordeeld dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (zie in die zin arresten van 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punten 43, 44 en 48, en 15 februari 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punten 65 en 66).

In deze context moet worden vastgesteld dat de weigering om een verblijfsrecht te verlenen is gebaseerd op het bestaan van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door de derdelander die de zorg draagt voor kinderen die Unieburgers zijn, zodat een dergelijke weigering in overeenstemming zou zijn met het Unierecht.

Evenwel mag een dergelijke gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling door de verwijzende rechter van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert.

Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van de betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie.

Daaruit volgt dat artikel 20 VWEU in die zin moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die gebiedt dat automatisch wordt geweigerd een verblijfsvergunning te verlenen aan een derdelander, ouder van minderjarige kinderen die Unieburger zijn en voor wie alleen hij de zorg heeft, louter wegens het strafblad van deze derdelander, wanneer die weigering tot gevolg heeft dat deze kinderen genoopt worden het grondgebied van de Unie te verlaten.

De eerste vraag die zich aldus stelt is of de verwerende partij een weigeringsbeslissing kon nemen voor zover zij is gebaseerd op de vaststelling dat er, met name gelet op de strafbare feiten die door die derdelander zijn gepleegd, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, ook al zou die weigering voor de Unieburger die een familielid van die derdelander is de verplichting met zich brengen om het grondgebied van de Unie te verlaten.

De bestreden beslissing stelt in dit verband dat de verzoekende partij reeds op jeugdige leeftijd in contact kwam met de jeugdrechter en dat het plegen van feiten van openbare orde van kwaad naar erger ging. Zo motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij zich in de strafrechtelijke categorie van 5 tot 7 jaar bevindt, dat zij van 3 juli 2015 tot 3 juni 2019 opgesloten was en toen vrijkwam onder elektronisch toezicht en op 9 oktober 2020 voorwaardelijk werd vrijgesteld.

In de bestreden beslissing wordt een overzicht gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen en inbreuken van de verzoekende partij. De verwerende partij besluit daaruit (blz. 3 in fine van de beslissing) dat uit deze opsomming redelijkwijze kan worden besloten dat de verzoekende partij een recidivist is. Zij besluit dit op grond van het gegeven dat de verzoekende partij op de loop ging voor de uitvoering van de straffen, waardoor zij door Spanje moest overgeleverd worden. De opeenvolging van de feiten waarvoor zij door de jaren heen is veroordeeld, bijkomend haar vlucht en overlevering, vormen volgens de verwerende partij op zichzelf reeds voldoende bewijs van haar persoonlijk gedrag. Ze stipt nog aan dat de verzoekende partij zich gedurende het grootste deel van haar volwassen leven heeft schuldig gemaakt aan regelmatige en ernstige misdrijven, over een periode van meer dan 20 jaar en dit zonder dat zij lessen trok uit eerdere veroordelingen. Verder citeert de verwerende partij uit het arrest van 20 juni 2011 (opzettelijke slagen met de dood tot gevolg). Hieruit blijkt dat het dodelijk slachtoffer een rechtstreeks gevolg is van de fysieke agressie van de verzoekende partij. Er wordt aangestipt dat gezien het afgelegde parcours, het niet verwonderlijk is dat dit zware feit zich voordeed: de verzoekende partij werd immers al 8 maal veroordeeld wegens slagen en verwondingen. De verwerende partij vervolgt dat de feiten bijzonder ernstig zijn en wijzen op een gewelddadige en agressieve instelling. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet in staat is zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet moet houden. Haar gedrag werd gekenmerkt door een instabiele en antisociale levensstijl. Haar agressie heeft iemand het leven gekost, er kan niet uitgesloten worden dat er een risico bestaat dat zij in de toekomst in een situatie zou terechtkomen waarin haar agressie de bovenhand zou krijgen en er opnieuw slachtoffers zouden vallen. Zij heeft geen enkele les getrokken uit haar veroordelingen en zij bleef misdrijven begaan. *"De maatschappij dient beschermt (sic) te worden tegen dergelijke vormen van extreem geweld"*. Door haar ingesteldheid is zij volgens de verwerende partij een ernstig gevaar voor de openbare orde. De verwerende partij motiveert verder dat bij haar veroordeling van 23 september 2015 de klemtoon op de overdracht van allerlei witwasoperaties ligt. De motivatie ligt volgens de verwerende partij voor de hand: geldgewin en uitbouw van haar imperium. Ze benadrukt dat haar netwerk zich zowel

in Marokko als in België situeerde, waarbij ook familieleden werden ingezet. Gelet op de hoeveelheid en de aard van de feiten, de omvang van de witgewassen bedragen en het gegeven dat de verzoekende partij naar goeddunken valse getuigschriften liet opmaken om haar witwaspraktijken te verhullen, heeft zij de integriteit van het financieel stelsel in gevaar gebracht. Opnieuw stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij geen lessen trok uit haar veroordelingen en gewoon doorging met het plegen van strafbare feiten die alleen maar ernstiger werden, getuige hiervan de tegen haar uitgesproken straffen die steeds zwaarder werden. Door het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de feiten, het ongunstig strafverleden, de manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans eigendom en fysieke integriteit in het bijzonder, stelt de verwerende partij dat er mag worden aangenomen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. De verwerende partij vervolgt dat het feit dat de verzoekende partij heden onder voorwaardelijke invrijheidsstelling staat sinds 9 oktober 2020 geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststelling. De SURB heeft een aantal vaststellingen gedaan die als voldoende werden beschouwd, zoals het stabiele verloop van het elektronisch toezicht sinds 3 juni 2019 tot aan de voorwaardelijke invrijheidsstelling en een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan om te kunnen overgaan tot dergelijke maatregel, maar dit doet volgens de verwerende partij geen afbreuk aan zijn verleden en de verleiding die hij volgt om keer op keer voor het criminele pad te kiezen. De verwerende partij stipt aan dat de SURB ook een heel aantal voorwaarden heeft gesteld aan de voorwaardelijke invrijheidsstelling, om de slachtoffers te beschermen maar ook om de verleiding tot een minimum te herleiden. De SURB heeft wel de kans op recidive als laag ingeschat maar dat wil geenszins zeggen volgens de verwerende partij dat hij geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het is immers in haar belang dat zij zich zou gedragen daar enige misstap aanleiding zou geven aan het niet meer verlenen van dergelijke maatregel en zij opnieuw opgesloten zou worden gezien haar strafeinde pas is voorzien op 14 oktober 2025. De verwerende partij concludeert dat uit de bijzondere ernst van de feiten kan afgeleid worden dat de verzoekende partij heden nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en het verblijf geweigerd moet worden op grond van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij erkent dat zij ernstige feiten heeft gepleegd maar stipt aan dat haar straf een correctionele straf is en geen criminele straf. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak die betrekking heeft op de beëindiging van het verblijf en ze stelt dat naar analogie dient te worden geredeneerd.

De Raad treedt de verzoekende partij niet bij. De rechtspraak die de verzoekende partij aanhaalt en die betrekking heeft op een beëindiging van het verblijf kan niet zomaar getransponeerd worden naar een weigering van verblijf. Dit zijn twee geheel verschillende situaties waarop ook verschillende regelgeving van toepassing is.

In casu dient te worden nagegaan of de verzoekende partij op heden nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De verwerende partij moet haar beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt m.a.w. de verwerende partij moet beoordelen of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert.

Er kan niet ontkent worden dat de verzoekende partij al heel wat ernstige feiten heeft gepleegd, waarvoor zij ook veroordeeld is geworden.

Het gaat om volgende feiten:

1. diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (4 feiten), heling en opzettelijke slagen en verwondingen, feiten gepleegd tussen 13 augustus 1990 en 28 mei 1991 en waarvoor verzoeker op 29 april 1992 is veroordeeld tot definitief geworden gevangenisstraffen van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar en 8 dagen met uitstel van 3 jaar;
2. poging tot diefstal, met braak, inklimming of valse sleutels, feit gepleegd op 30 juli 1992 en waarvoor verzoeker op 25 februari 1993 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar;

3. opzettelijke verwondingen of slagen en opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feiten gepleegd op 14 maart 1995 en waarvoor verzoeker op 9 januari 1997 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar;

4. het voorhanden hebben van een verweervuurwapen, feit gepleegd op 22 oktober 1995 en waarvoor verzoeker op 23 april 1997 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar;

5. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 20 januari 1996 en waarvoor verzoeker op 17 november 1998 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met uitstel van 3 jaar;

6. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 18 mei 1997 en waarvoor verzoeker op 17 januari 2000 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel van 3 jaar;

7. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 6 augustus 2000 en waarvoor verzoeker op 3 april 2003 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden;

8. opzettelijke verwondingen of slagen die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad, feit gepleegd op 30 december 2001 en waarvoor verzoeker op 24 april 2003 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

9. opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, die een ziekte of een arbeidsongeschiktheid tot gevolg hebben gehad en het deel uitmaken van een vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, feiten gepleegd op 23 januari 2006 en waarvoor verzoeker op 20 april 2009 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 6 maanden;

10. opzettelijke verwondingen of slagen, feit gepleegd op 20 september 2010 en waarvoor verzoeker op 12 december 2011 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling.

Daarnaast zijn er de twee veroordelingen van 20 juni 2011 en 23 september 2015, die handelen over de volgende feiten:

11. opzettelijke slagen of verwondingen met de dood tot gevolg, maar zonder het oogmerk om te doden, feit gepleegd op 12 februari 2006 en waarvoor verzoeker op 20 juni 2011 is veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden.

12. met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid te hebben gepleegd in handels-, bank-, of private geschriften, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van de valse akte of van het valse stuk wetende dat het vervalst was (10 feiten); zaken te hebben omgezet of overgedragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen en bedoelde zaken te hebben verheeld of verhuld, ofschoon verzoeker de oorsprong ervan kende of moest kennen (60 feiten); verduistering (3 feiten); en inbreuk op de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, onmiddellijk aangifte van tewerkstelling (8 feiten); deze feiten werden gepleegd tussen 22 augustus 2002 en 10 maart 2011 en verzoeker is hiervoor op 23 september 2015 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden. Op dat ogenblik oordeelde het Hof van Beroep dat gelet op de feiten, de omvang van de witgewassen bedragen, het gegeven dat de verzoekende partij naar goeddunken valse geschriften liet opmaken om haar witwasmisdrijven te verhullen, het strafrechtelijk verleden van de verzoekende partij, haar persoon die heel haar omgeving gebruikt om haar gelden wit te wassen en hen hierdoor ook in de problemen brengt, de straf gepast is. Er wordt ook nog benadrukt dat zij zich in staat van wettelijke herhaling bevindt.

Er is dus sprake van een opeenvolging van feiten en opzettelijke slagen en verwondingen, vaak met bijkomende omstandigheden die de ernst en het verontrustend karakter van deze feiten kracht bijzetten. Hieruit blijkt ook dat de verzoekende partij ondanks de eerdere veroordelingen steeds bleef volharden in het plegen van opzettelijke, fysieke gewelddaden. Verzoekende partij trok aldus geen lering uit zijn veroordelingen.

Ondanks het gegeven dat de verzoekende partij stelt dat ze slechts een correctionele veroordeling heeft opgelopen, kan niet ontkend worden dat een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden een zware straf is.

De bestreden beslissing dateert van 28 september 2022. De vraag is dus of de verwerende partij op dat moment nog steeds in alle redelijkheid kon stellen dat de verzoekende partij een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sinds 12 juni 2019 niet langer in de gevangenis verbleef. Zij werd sindsdien onder elektronisch toezicht geplaatst. De strafuitvoeringsrechtbank oordeelde dat uit het PSD onderzoek naar voor komt dat er sprake is van antisociaal gedrag, maar dat er geen aanwijzingen zijn voor een persoonlijkheidsproblematiek en aldus schatte de strafuitvoeringsrechtbank de recidivekans laag in. Het reclasseringsplan vermeldt dat de verzoekende partij de slachtoffers moet vergoeden, bij haar gezin moet gaan wonen en dat zij moet werken. De rechtbank oordeelde dat er voldoende omkadering en vooruitzichten zijn op een sociale reclassering en kende daarom het elektronisch toezicht toe. Er werden ook verdere strafuitvoeringsmodaliteiten bepaald door de strafuitvoeringsrechtbank. Een van de voorwaarden die werden opgelegd is “geen strafbare feiten plegen”.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit een uittreksel van de Dolsis databank blijkt dat de verzoekende partij van 17 juni 2019 tot 25 februari 2020 tewerkgesteld was. De verzoekende partij brengt ook nog een recent tewerkstellingsattest bij van 16 mei 2022 waaruit blijkt dat zij bij TLD GROUP werkzaam is als “operations manager” voor de site in Willebroek. In dit attest wordt geattesteerd dat haar impact op de werkvloer uitzonderlijk is. Zo wordt gesteld: *“Dhr. R. (...) kreeg de verantwoordelijkheid over een site die wij niet gecontroleerd kregen, ondanks aanwervingen van verschillende operations managers. Zijn verantwoordelijkheid ligt zowel op het optimaliseren van de processen, als de directe aansturing op de werkvloer. Dhr. R. (...) heeft voeling met de site en kan de noden perfect inschatten.”*

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij samenwoont met zijn partner en kinderen en duidelijk een gezin vormt.

De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij geen strafbare feiten meer heeft gepleegd, sinds de feiten waarvoor hij in 2015 werd veroordeeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij steeds blijft verwijzen naar de veroordelingen die de verzoekende partij heeft opgelopen en naar de aard van de feiten en de ingesteldheid van de verzoekende partij, alsook naar het gegeven dat er sprake is van een herhaling van feiten.

Er wordt ook wel verwezen naar het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank maar hiervan wordt enkel gesteld dat het geen afbreuk doet aan het verleden. Daarnaast wordt ook gesteld dat er voorwaarden worden opgelegd, hetgeen tot gevolg heeft dat de verleiding tot een minimum herleid wordt. De verwerende partij stelt dat het feit dat de recidive laag wordt ingeschat niet inhoudt dat er geen gevaar meer is. Voorts wordt gesteld dat de verzoekende partij sinds 9 oktober 2020 onder voorwaardelijke invrijheidsstelling werd geplaatst, maar dat het strafeinde voorzien is op 14 oktober 2025, zodat de verzoekende partij er alle belang bij heeft om zich te gedragen.

Om een actueel gevaar aan te tonen volstaat het niet te verwijzen naar de eerdere veroordelingen. De verzoekende partij heeft sinds de feiten waarvoor zij werd veroordeeld geen feite meer gepleegd en dit sedert 2011. Er zijn inmiddels ruim 10 jaar verstreken. Uiteraard was de verzoekende partij gedurende een hele tijd opgesloten, maar sedert 2019 werd zij vrijgelaten onder elektronisch toezicht. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank het gevaar op recidive laag inschat niet zonder belang. De strafuitvoeringsrechtbank motiveert duidelijk waarom dit gevaar als laag ingeschat wordt. De verwerende partij gaat hier helemaal niet op in maar verwijst enkel naar de

voorwaarden. Uit het bovenvermelde blijkt dat de verzoekende partij zich duidelijk houdt aan de voorwaarden.

De bestreden beslissing verwijst nog naar een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 9 oktober 2020 waaruit blijkt dat de verzoekende partij onder voorwaarden werd vrijgelaten, m.a.w. geen enkelband meer draagt. De Raad dient vast te stellen dat dit vonnis niet terug te vinden is in het administratief dossier, zodat het niet mogelijk is om de inhoud van dit vonnis na te gaan.

Ook waar de verwerende partij stelt dat de einde van de strafmaat voorzien is op 14 oktober 2025, is zulks niet terug te vinden in het administratief dossier. Dit wordt overigens betwist door de verzoekende partij die stelt dat het einde van de strafmaat bepaald is op 20 november 2021, zodat zij nu niet meer aan de voorwaarden gebonden is. De verklaringen van de verzoekende partij lijken steun te vinden in het administratief dossier. Uit een document van 17 november 2022 met vermelding Merksplas blijkt dat het volgende vermeld staat: *“datum aanhouding: 16/06/2015, datum opsluiting: 3/07/2015, regime: ET SURB – verlenen elektronisch toezicht tot vrijstelling, categorie: 31-correctioneel veroordeelde van +5 tot 7 jaar, straffen aanvang: 16/06/2015, datum verstrijken: 20/11/2021”*.

Los van het feit dat de Raad van oordeel is dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze voorhoudt dat er op heden nog een actueel gevaar uitgaat van de verzoekende partij, dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij zich op een foutieve feitenvinding baseert om vast te stellen dat de verzoekende partij nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de maatschappij. De beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen.

In de aangegeven mate is het tweede middel gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU